SANDY KEENE

Teama de necunoscut

Traducerea și adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS

Capitolul 1

Claire ștergea de praf mobilele din camera ei, când auzi soneria telefonului, la parter. Sigur nu era pentru ea, dar Bruce, fratele ei mai mare, probabil nu-l auzise. Era în grădină să tundă iarba. Se grăbi să coboare scările când… văzu că Bruce răspunsese deja.

– Alo ? Tu ești, Bob ? Ce spui ? O peșteră care nu e încă explorată ? Chiar astăzi e plecarea ? Bineînțeles că vin.

Din capătul scărilor, Claire se uita cu afecțiune la părul lui ciufulit. Singurul lucru care-l interesa era speologia. Voia să se întoarcă, dar auzi :

– Bob ? reluă el cu o voce aspră. Îmi pare rău… nu pot să merg. Părinții mei sunt plecați

în vacanță și i-am promis tatei că repar mașina de tuns iarba și instalația electrică din atelier…

Claire se încruntă. Era sigură că tatăl ei nu-i ceruse nimic lui Bruce înainte să plece – cu atât mai puțin să repare mașina de tuns iarba, care funcționa perfect.

– Mulțumesc pentru invitație, Bob. Rămâne pe altă dată… Drum bun !

Bruce închise. Se pare că Bob Edmons, cel mai bun prieten al lui, tocmai îi propusese o expediție speologică, iar el refuzase o invitație atât de tentantă ! Claire se gândi un timp : din ce cauză refuzase să meargă în acestă excursie ? Pentru sora lui mai mică, bineînțeles.

În fiecare an, în luna august, domnul Harper închidea cabinetul de arhitectură pe care îl conducea cu fiii lui; pleca întâi el în concediu două săptămâni cu soția , apoi plecau Bruce și Kit, astfel încât rămânea întotdeauna cineva să aibă grijă de Claire… Această atitudine prea protectoare, îi dădea un sentiment de vinovăție. Dar avea atâta nevoie de sprijinul familiei! De patru ani, de când se petrecuse drama, soții Harper făcuseră totul pentru binele fiicei lor.

Bruce avea douăzeci și patru de ani, iar Kit douăzeci și unu ; amândoi ieșeau foarte des cu prietenii ; dar, dacă ceva neprevăzut îi obliga pe părinții lor să plece – cum a fost de exemplu în ziua când bunica lor își rupsese piciorul – unul dintre ei revenea acasă, astfel încât Claire nu rămânea niciodată singură. Încă o dată, Bruce renunțase la o vacanță ca să stea cu ea…

Claire coborî scările în grabă. Îl găsi pe fratele ei în bucătărie.

– Făceam o cafea. Nu vrei și tu o ceașcă?

– Ba da, mulțumesc.

Se așeză la masă și așteptă să vină și el. Era timpul să ia o hotărâre importantă. Plină de curaj spuse:

– Bob Edmonds ți-a propus să pleci cu el în vacanță, nu-i așa?

Bruce se miră de această întrebare.

– Da… dar eu…

– Știu că mașina de tuns iarba nu are nimic, ai folosit-o până acum. Și l-am auzit pe tata când a spus că afacerile pot să aștepte întoarcerea lui.

– Ce se întâmplă ? întrebă tânărul, mirat de tonul ei hotărât .

Claire oftă.

– Vă stric viețile tuturor. Din cauza mea nu vrei să pleci.

– Nu-i adevărat, Claire, îi răspunse și o trase ușor, în glumă, de o șuviță din părul lung. Nu aveam nici un chef să merg, și n-am găsit ce să-i spun decât această poveste cu mașina de tuns iarba…

Dacă nu i-ar fi auzit exclamația de bucurie când vorbea la telefon, poate s-ar fi lăsat păcălită. Din cauza ei părinții și frații fuseseră nevoiți să renunțe la multe vacanțe. Dădu din cap.

– Nu te cred, Bruce. Știu cât îți dorești să mergi cu Bob. Când pleacă ? Astăzi?

– Da, pe la prânz.

– Ei bine, pleci cu el ! spuse ea pe un ton hotărât.

Se uită la ceasul din bucătărie.

– Să vedem… E ora zece și cinci minute. Poți să-ți faci bagajul în mai puțin de o jumătate de oră. Pot să ți-l fac eu în timp ce tu îl suni pe Bob și-i spui că te-ai răzgândit.

– Mai ușor. N-am spus încă ultimul cuvânt.

– Te rog, Bruce, fă-mi plăcerea asta! Mă simt mult mai bine în ultimul timp. În plus, Kit e aici, nu rămân singură !

– Ce faci dacă vrea să iasă în oraș într-o seară ?

– Mă duce la mătușa Katie, spuse ea, hotărâtă să nu țină seama de protestele lui. În plus, el a hotărât să petreacă tot concediul în atelier să-și repare mașina. Acum e în oraș să cumpere piese de schimb pentru motor.

Cu multă răbdare și viclenie, Claire reuși să-l convingă pe fratele ei să-l sune pe Bob Edmonds. La douăsprezece fără un sfert bagajul lui era gata ; dar Bruce aștepta întoarcerea lui Kit.

– Probabil că n-a găsit toate piesele, încercă ea să-l liniștească. Dacă nu pleci acum, o să întârzii. Bob nu te va aștepta toată după-amiaza.

– Mi-ar fi plăcut să stau cu el de vorbă înainte să plec. Înțelegi că, de la câteva zeci de metri sub pământ, n-o să pot suna.

– Bruce Harper, spuse ea pe un ton sever, am mai discutat asta cu mama și cu tata acum câteva zile. Chiar tu ai insistat să nu ne sune deloc.

Un zâmbet minunat îi lumină fața, ceea ce se întâmpla destul de rar.

– Bine, ai grijă de tine…

– Ia te uită, sora mea devine certăreață o dată cu vârsta? glumi Bruce. Bine, dacă ești de acord, te voi suna de fiecare dată când dau de o cabină telefonică.

Se mai uită o dată pe fereastră, apoi la ceas.

– Kit o să apară imediat ce o să dai colțul străzii, mai spuse Claire când îl văzu atât de îngrijorat.

Îl conduse până la portița grădinii și-l urmări emoționată până îl pierdu din ochi. Dar era mulțumită de ceea ce făcuse. Kit va veni dintr-o clipă-n alta și va fi încântat să audă că Bruce va petrece câteva zile făcând ceea ce-i place mai mult : speologie. În timp ce-l aștepta pe Kit, puse mașina de spălat în funcțiune, curăță vasele, apoi făcu ordine în bucătărie. De când terminase liceul, Claire o ajuta pe mama ei să întrețină casa, care era destul de mare. Ruth Harper n-ar fi acceptat o menajeră.

Soții Harper nu voiau ca fata lor să se angajeze; le era teamă. La început, Claire se acomodase foarte bine cu viața ei de acasă, dar de câtva timp începuse să se simtă vinovată că-și făceau probleme pentru ea. De fapt, le reproșa destul de des că o protejează prea mult.

Două ore ! Un claxon scurt o anunță că fratele ei venise. Fugi în grădină și-l văzu sosind mândru la volanul mașinii, un Spitfire vechi care făcea un zgomot infernal. Parcă în fața portiței și sări din

mașină. Rareori îl văzuse atât de grăbit ! El, care de obicei era calm… Înalt și subțire ca și Bruce, Kit avea însă părul blond ca al surorii lor.

– Totul merge bine? îl întrebă ea când îl văzu atât de grăbit.

Kit îi zâmbi misterios.

– Micuța mea Claire, n-ai vrea să vizitezi Acropole?

– Acropole? La Atena?

– Bineînțeles. Ce crezi că mi s-a întâmplat? M-am întâlnit cu Peter Nolan, care era disperat. Planificase să meargă în concediu în Grecia, cu logodnica lui. Ar fi trebuit să plece mâine. Dar, Lynn s-a trezit de dimineață plină de bășicuțe. Are rujeolă. Peter nu vrea să plece fără ea. Cum i-am desenat gratuit planul casei, mi-a făcut cadou biletele și mă lasă să stau și în apartamentul pe care-l închiriase la Atena pentru două săptămâni.

Se opri să-și tragă răsuflarea și continuă, cu ochii strălucind de încântare:

– Deci, ce spui? Mergem? Pașaportul tău mai e valabil, nu-i așa ?

Claire nu răspunse imediat. Kit o luă de braț și se întoarseră împreună în casă.

– O să vezi, o să fie minunat… Dar unde e Bruce? Dacă reușește să facă rost de un bilet, poate să meargă și el. E o idee bună, nu crezi ?

Entuziasmul care o cuprinsese pe Claire când aflase vestea, dispăru. Ceva îi spunea să-și lase fratele să plece singur; anul trecut se îmbolnăvise exact înainte să plece în vacanță și bietul Kit petrecuse cea mai mare parte a timpului în pat.

– Kit, ai fi supărat dacă n-aș veni cu tine?

Fratele o privi cu atenție, uimit.

– Voiam… să fac perdele noi pentru salon…

Tânărul ridică brațele spre cer.

– Sora mea a înnebunit ! Îi propun o vacanță de vis, iar ea îmi vorbește de perdele.

– Vreau să-i fac o surpriză mamei, se încăpățână ea.

– Îți vei face timp să le coși după ce ne întoarcem. În plus, cred că acestea n-au nimic.

– Kit, la douăzeci și unu de ani poți să-ți petreci vacanța și singur, spuse ea pe un ton calm, căutând în același timp o scuză pentru absența fratelui lor mai mare. Nu mi se va întâmpla nimic, pentru că Bruce rămâne aici…

– Unde e acum ?

– A plecat la Guilford, la Sally Micklewright. Se văd destul de des în ultimul timp. Nu te-ai întâlnit cu el ?

– Nu. Probabil că a luat-o pe alt drum, răspunse Kit pierdut în gânduri. Pe la ce oră se întoarce?

– Pe la șase sau chiar mai târziu. O, Doamne ! Cămășile tale sunt încă în mașina de spălat ! Ei bine, o să-ți cumperi altele de la Atena.

Când auzi cuvântul Atena, ochii lui Kit străluciră, iar Claire înțelese că partida era câștigată.

*

* *

După plecarea lui Kit, tânăra fată trase draperiile, închise ușa cu cheia și puse siguranța. Cât timp casa fu inundată de lumina soarelui, își văzu liniștită de treabă, dar o dată cu venirea serii începu să se întrebe dacă făcuse bine că-i lăsase să plece, iar ea rămăsese singură. În casa cea mare, fiecare zgomot răsuna ca o bătaie de clopot. Degeaba își spunea că e lașă, n-o ajuta cu nimic…

Pe la ora opt deschise televizorul, mai mult pentru a-și alunga singurătatea decât pentru vreo emisiune anume. Nici nu voia să se gândească la clipa când va fi nevoită să urce în camera ei. Mii de pericole o pândeau… Era să adoarmă pe canapeaua din sufragerie, căci se simțea mai puțin izolată. Dacă ar fi avut niște somnifere ! Dar nu mai lua de mult timp. Numai să nu revină oribilul coșmar ! Nu se gândise la asta când își lăsase frații să plece. La ora zece urcă să se culce, dar lăsă veioza aprinsă. Să-și învingă teama! Își repetă că, de câteva săptămâni, nu-i mai trezea pe ceilalți în toiul nopții, cu țipetele ei îngrozitoare.

Încercă să citească, dar auzea de peste tot trosniturile mobilelor și nu putea să se concentreze. Se uita tot timpul la ușă, văzând tot felul de umbre înfricoșătoare… Nu voia să se poarte astfel, dar îi era prea frică. Puse cartea pe noptieră și se ascunse sub pătură. Se gândi să meargă de mâine la mătușa ei Katie și s-o roage s-o lase să stea la ea până la întoarcerea lui Bruce.

Petrecu o noapte îngrozitoare. Auzea ceasul bisericii la fiecare sfert de oră și nu reuși să adoarmă decât o dată cu venirea zorilor.

Se trezi pe la ora nouă, se ridică din pat, deși încă îi era somn. După ce făcu un duș și se îmbrăcă, se simți gata să înfrunte lumea întreagă. Pentru prima dată după patru ani, stătuse o noapte singură. Ideea de a telefona mătușii i se păru copilărească.

Din păcate, în fiecare seară se petrecea același lucru ; nu se simțea în siguranță decât dimineața. Frații ei plecaseră de patru zile…

Luni seara, frica ei fu atât de mare încât vru să fugă la mătușa Katie în toiul nopții, dar era prea întuneric afară. Spre dimineață, auzi zgomotul unui motor care intrase pe străduța din apropierea casei lor. Se ridică brusc din pat, cu inima cât un purice. Se auzi portiera mașinii chiar în fața ușii de la intrarea principală. Tremurând de frică, Claire nu știa ce să facă. Nu se mai ținea pe picioare… Să cheme poliția? Dar unde era telefonul? A, da, în holul de la intrare. Dar n-avea curajul să coboare la parter…

Câteva secunde mai târziu, auzi soneria. Dacă nu răspunde, poate că vizitatorul va pleca… Dar soneria se auzi din nou. Claire își dădu seama că cel care suna știa că e cineva acasă. Camera ei dădea spre stradă și uitase lumina aprinsă.

Avu impresia că în ușă se auzeau bătăi de ciocan. Vizitatorul era străin, căci toți prietenii familiei Harper știau că intrarea era prin grădină…

Aproape paralizată de frică, Claire îmbrăcă un halat alb și coborî scările, cu pulsul bătând nebunește.

Pentru a doua oară auzi bătăi puternice în ușă.

– Cine… e ? întrebă ea cu urechea lipită de ușă.

Vocea îi sună ascuțit în liniștea nopții.

Auzi un răspuns pe care nu-l înțelese decât pe jumătate. Era vorba despre Kit și de un accident. Kit? Sigură că e vorba de poliție, Claire aprinse lumina în hol și descuie ușa, fără să scoată siguranța. Dar necunoscutul nu purta unifomă… Înțelese imediat că nu era vorba de un polițist și vru să închidă ușa, dar vizitatorul n-o lăsă.

Bărbatul era înalt, brunet, îmbrăcat elegant. În lumina slabă din hol, îi văzu ochii negri, pătrunzători.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse el cu o voce blândă. Îl caut pe domnul Edward Harper.

Claire avu impresia că, deși vorbea într-o engleză fără cusur, avea un accent străin. Probabil că acesta își dădu seama ce gândea deoarece, după ce îi zâmbi, continuă :

– M-ați înțeles ? Vreau să-l văd pe domnul Harper…

– Tatăl meu este…

Dar nu-și termină fraza. Necunoscutul nu părea grăbit să intre. Poate că nu-i voia răul… Dar Claire învățase să nu se încreadă în oameni.

– De ce vreți să-l vedeți? întrebă ea încercând să-și calmeze bătăile rapide ale inimii.

Apoi își aminti că-i spusese ceva despre motivul vizitei.

– O, Doamne! Fratele meu, Kit! Ce i s-a întâmplat?

– Domnișoară Harper…, cred că sunteți Claire Harper, nu-i așa? Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar fratele dumneavoastră a fost victima unui accident. Acum o oră am primit la hotel un telefon din Grecia. Accidentul s-a petrecut pe proprietatea mea, și mi s-a părut normal să vin chiar eu să anunț familia acestui tânăr.

Claire simți cum sângele i se scurge din vene.

– Kit e… el e…?

Nu putu să spună ideea până la capăt.

– Fiți liniștită, starea lui e gravă, dar nu e în pericol de moarte… Aș putea să discut cu tatăl dumneavoastră ? adăugă el zâmbind.

Tânăra fată vedea numai imagini de coșmar cu fratele ei. Kit rănit, plin de sânge, într-un loc la mii de kilometri… Îngrijorată, uită că acest bărbat era totuși un străin.

– Da, bineînțeles… Numai o secundă.

Închise ușa să dea lanțul de siguranță la o parte, apoi o deschise larg. Bărbatul intră în holul de la intrare. Ochii lui negri ca smoala se opriră îndelung pe cozile lungi ale tinerei fete, atât de blonde încât în lumina becului păreau de aur. Dar reveni la motivul vizitei.

– Voi aștepta aici până ce îl veți anunța pe tatăl dumneavoastră…

Cu un gest timid, fata îl invită în salon.

– Vă rog să luați loc, domnule…

Foarte sigur pe el, necunoscutul se așeză pe canapea.

– Numele meu nu vă va spune nimic, domnișoară Harper. Mă numesc Vangelis Lardakis. Sunt grec…

Claire avu impresia că încerca s-o facă să se simtă în largul ei, ca și cum rolurile s-ar fi inversat și ea era în vizită la el.

–Vreți totuși să-l chemați pe tatăl dumneavoastră? repetă el cu răbdare.

– Părinții mei sunt în vacanță.

– A? E foarte neplăcut. Totuși, cred că mai aveți un frate…

Își duse mâna la frunte să-și amintească ceva.

– Bruce, asta e. Pot să-l văd pe fratele dumneavoastră, Bruce ?

Vangelis Lardakis părea la curent cu viața familiei Harper, dar nu voia să discute decât cu bărbații familiei.

– Bruce e și el în vacanță, răspunse ea, deja supărată.

O luminiță de surpriză trecu prin ochii vizitatorului.

– Sunteți deci singură acasă ?

– Da… Kit nu știa că Bruce e și el plecat în vacanță. Eu … nu i-am spus.

Apoi roși, ca și cum străinul ar fi ghicit că își mințise fratele. De altfel, nici nu știa de ce

simțise nevoia să rămână singură, acum patru zile. Dacă l-ar fi putut anunța măcar pe Bruce !

Vangelis Lardakis nu păru să remarce zbuciumul ei.

– Speram… Dar să nu mai vorbim despre asta.

Preferă să-i spună fetei mai multe despre accidentul fratelui.

– Sunt proprietarul unei insulițe din Marea Egee. Fratele meu Yannis își petrece acolo concediile. N-aș putea să vă spun exact cum l-a cunoscut pe fratele dumneavoastră. Probabil că s-au împrietenit, căci de obicei, nu invităm străini pe insulă pentru că e singurul loc unde putem să ne odihnim în timpul verii. Lui Kit i-a plăcut foarte mult unul dintre caii noștri, iar Yannis, crezând că e un călăreț încercat, i-a propus o plimbare călare.

Fața lui deveni gravă.

– Și atunci s-a petrecut accidentul… Fratele dumneavoastră a căzut de pe cal…

– E îngrozitor ! strigă Claire ducând o mână la gură. Bietul Kit! Și spuneți că e rănit grav!

– S-a lovit la cap. Bineînțeles că a fost chemat un medic. După diagnosticul lui, fratele dumneavoastră se va pune pe picioare în câteva săptămâni. Singura problemă…

Stătu puțin pe gânduri, înainte să continue:

– Fratele dumneavoastră a primit o lovitură puternică la cap. În timpul somnului nu încetează să vorbească despre familia lui, dar, mai ales despre dumneavoastră. Yannis crede că-și face griji pentru sora lui.

Claire își reținu un suspin. Chiar și rănit, Kit tot se gândea la ea.

– Bietul meu, Kit, oftă ea. Trebuie să facem ceva…

Își încrucișă privirea cu cea a necunoscutului, care părea îngrijorat. Probabil că acesta nu-i spusese tot adevărul, să n-o sperie. Și dacă Kit era într-o stare mai rea decât lăsase vizitatorul să se înțeleagă? Își ascunse fața în palme.

– Pentru că acest accident s-a petrecut pe proprietatea mea, mă simt într-un fel responsabil, continuă Vangelis Lardakis. Așa că m-am hotărât să părăsesc Anglia și să merg pe insula mea, Niakos.

– Dar, cum veți găsi un avion în toiul nopții? se bâlbâi ea.

– Am avionul meu, răspunse el pe un ton atât de firesc ca și cum era vorba de o mașină oarecare. Voiam să-l iau pe tatăl dumneavoastră cu mine.

O idee încolți în mintea tinerei fete, dar nu știu dacă va avea curajul s-o spună.

– Părinții nu v-au lăsat o adresă unde să-i puteți găsi?

Claire dădu din cap.

– Nu, fac o croazieră în Franța. Nu știu de unde să-i iau.

– Dar Bruce ?

Ea își plecă ochii cu un aer vinovat.

– E plecat să exploreze o peșteră, în Scoția. Știu că vi se pare ciudat, adăugă ea știind că grecii au foarte mare grijă de membrii familiei lor, dar nimeni nu știe că sunt singură aici. Le-am ascuns adevărul.

El se ridică și se îndreptă spre ușă, fără ca ea să poată citi pe fața lui ce gândea. Nu putea să plece astfel ! Trebuia să aibă curajul să-i ceară s-o ia cu el.

– Domnule Ladr… Lardakis, se bâlbâi ea, nu vreți o cafea?

– Nu, vă mulțumesc, trebuie să plec.

– Pot să vin cu dumneavoastră? se auzi ea murmurând.

I se păru că a făcut o prostie când îl văzu că se încruntă.

– Dacă fratele meu este bolnav, nu se va pune pe picioare atât timp cât nici un membru al familiei nu va fi lângă el. Vă rog să mă luați cu dumneavoastră !

Câteva secunde lungi, el se uită fix în ochii lui Claire, apoi îi privi silueta fragilă, aproape de copil.

– Fratele dumneavoastră spune că aveți nouăsprezece ani. E adevărat?

– Da.

– Păreți de cincisprezece… Aveți pașaport?

– Da. Am impresia că vreți să-mi verificați data nașterii! spuse Claire pe un ton aspru.

El se uită cu atenție la acest chip delicat, cu sprâncene subțiri și ochi melancolici.

– Trebuie să-l luați cu dumneavoastră, răspunse el simplu.

Capitolul 2

Totul se petrecu foarte repede. Înainte să fi avut timp să se gândească la ce se poate întâmpla dacă pleacă, Claire se trezi în avionul lui Vangelis Lardakis.

Își luase în grabă câteva lucruri într-o geantă de voiaj; hainele ei erau niște rochii largi, în tonuri deschise, două sau trei bluze înflorate, un pulover mai gros și două cămăși de noapte. Vizitatorul ei avea simț organizatoric, căci, înainte să plece, închisese gazul și eletricitatea și trăsese obloanele la ferestre. Iar înainte să iasă din casă, îi dăduse un stilou și o hârtie.

– Nu uita să lași un bilet pentru lăptar…

*

* *

Încetul cu încetul Claire se relaxă. Se uită la ceas : două dimineața. Imediat după ce avionul decolă, Vangelis își scoase foarte multe documente din geantă și începu să lucreze foarte preocupat. O cută îi apăru pe frunte. Claire îl studia pe furiș: genele foarte lungi îi puneau în evidență negrul strălucitor al ochilor. Avea un nas frumos, drept, și o bărbie puternică. Gura cu buze pline îndulcea trăsăturile lui mai aspre. Încercă să-i ghicească vârsta: nu mai mult de treizeci de ani… Fusese foarte amabil când îi spusese despre accidentul lui Kit, deși își păstrase aerul distant.

Fără să vrea, Claire se uita la buzele lui care se mișcau ușor, căci însoțitorul ei citea cu voce tare. În acea clipă, el ridică privirile. Tânăra se făcu roșie ca focul. Vangelis Lardakis însă nu făcu nici un gest.

– Domnule Ladr… Lardakis, voiam să vă mulțumesc…

Dumnezeule, îi greșise încă o dată numele.

– Am impresia că vă e destul de greu să-mi pronunțați numele, spuse el râzând. Puteți să-mi spuneți Vangelis…

Ea se simți încurcată și nu știu ce să răspundă. Pe buzele lui Vangelis apăru un zâmbet amabil :

– Îmi permiteți să vă spun pe nume?

Ea încuviință.

– Scuză-mi lipsa de ospitalitate, Claire, dar trebuie să termin aceste hârtii, căci vreau să-mi iau câteva zile de concediu… Încearcă să dormi puțin. Te trezesc eu la aterizare. Dacă vrei o băutură răcoritoare, să mă anunți, spuse el înainte să se întoarcă la treabă.

– Ai dreptate, cred că o să dorm puțin, murmură Claire închizând ochii.

O oră mai târziu, se trezi cu o senzație ciudată. Clipi de câteva ori, apoi deschise ochii mari… Frica o țintui în scaun. Vangelis Lardakis o privea cu o expresie care nu mai aparținea persoanei amabile de mai devreme. În ochii lui negri strălucea ura. Claire duse mâna la frunte ; probabil că visa. Se așeză mai bine în scaun, cu inima bătând nebunește. Tocmai înțelesese, dar prea târziu, că acest bărbat îi voia răul…

– Nu ! strigă ea, terorizată, ținând mâinile în dreptul feței să se apere.

– Claire ?! Ce-i cu tine?

Vangelis Lardakis o privea foarte mirat, dar și îngrijorat. Tânăra fată clipi des ; fără îndoială avusese un vis urât… Și lumina proastă care cădea pe fața însoțitorului ei.

– Ți-am promis că te trezesc, spuse el râzând. Am ajuns.

Puse documentele în geantă, apoi își luă haina, în timp ce Claire, rușinată, încerca să-și desfacă centura de siguranță.

Trecură repede de controalele vamale și de poliție. Ieșiră din aeroport și merseră în parcare, unde Vangelis se opri în fața unui Mercedes decapotabil, de culoare albă. Claire privi în jurul ei și ridică din sprâncene. Ceva nu era în regulă…

– Pentru un oraș mare cum e Atena, aeroportul e cam mic…

Vangelis nu răspunse imediat, și Claire, jignită, hotărî să nu-i mai vorbească până nu o întreabă el ceva. Nu reușea să scape de amintirea coșmarului pe care-l avusese în avion, înainte să coboare…

– Probabil că ești puțin dezorientată, spuse el după o tăcere îndelungată. N-ai fost niciodată în Grecia ?

– Niciodată, recunoscu ea.

Era gata să spună că își dorise dintotdeauna să viziteze această țară, dar tăcu.

O lumină roșiatică apăru la orizont; era deja dimineață. În depărtare, ultimele clădiri se pierdeau în ceață.

– Îmi imaginam Atena mult mai mare, repetă Claire.

Dar bărbatul nu spuse nimic. Deși nu se simțea în apele ei, nu voia să-i arate acest lucru. Tânăra fată se întoarse spre Vangelis. Din nou fu cuprinsă de teamă, și de data acesta nu era victima imaginației : fața lui era amenințătoare. Claire crezu că înnebunește. Trebuia să fugă cu orice preț, să deschidă portiera și să sară…

Probabil că el își dădu seama că tânăra îl observă, căci fața i se lumină și un zâmbet îi înflori pe buze. Claire se simți ușurată și se relaxă și ea. Acest bărbat nu dormise deloc ; lucrase toată noaptea. Oboseala era aceea care-i schimba trăsăturile ; era singura explicație.

– N-am aterizat la Atena, spuse el într-un târziu, ci la Micra, aeroportul din Salonic.

Claire rămase un timp tăcută și căută să fixeze pe harta Greciei, în minte, locul unde se afla acest oraș.

– Ne aflăm deci în nordul țării ?

El aprobă.

– Exact.

Probabil că era mai ușor să ajungi pe insula Niakos de aici decât de la Atena. « Kit părăsise

capitala să viziteze Sporades, insulele din nordul Mării Egee și-l întâlnise pe fratele lui Vangelis pe vapor… » se gândi Claire. Se hotărî să nu-și mai facă griji și să aibă încredere totală în Vangelis. Faptul că acționase atât de repede demonstra că Vangelis Lardakis avea un simț al datoriei foarte dezvoltat. Era sigură că o va duce foarte repede la căpătâiul fratelui ei.

Mergeau de aproape o oră de-a lungul țărmului. Soarele, care urcase deja pe cer, încălzea cu putere.

– O să luăm un feribot să ajungem pe insulă? întrebă ea timid.

El râse.

– Un feribot? În nici un caz. Noi suntem singurii locuitori ai insulei. Am un iaht ancorat într-un mic golf din fața casei mele.

– Mergem așadar mai întâi la tine?

– Da. Ai nevoie să te odihnești, și eu de asemenea ! Îl voi suna pe Yannis să aflu vești despre fratele tău.

– Ești foarte amabil.

– Ți-am pregătit o cameră. Poți să faci o baie și să dormi puțin.

Claire nu răspunse. Atâta bunăvoință o emoționa. Ospitalitatea poporului grec nu era o poveste…

Începuse să simtă efectele oboselii, dar nu îndrăznea să se odihnească. Poate că Vangelis aștepta ca ea să stea de vorbă cu el, să-l țină treaz. Din păcate, nu avea obiceiul să stea la taclale cu necunoscuții.

– Ai o meserie interesantă, din câte am înțeles…

– Da. Afacerea familiei este comerțul maritim; eu mă ocup de relațiile cu străinătatea… Dar iată, am ajuns.

Încetini și conduse mașina pe o alee străjuită de pini care cobora ușor spre mare. Vangelis parcă Mercedesul în fața unei vile vopsită în alb, cu acoperișul plat, care strălucea în lumina soarelui. Un bărbat de vreo patruzeci de ani le ieși în întâmpinare și le luă bagajele. Schimbă cu Vangelis câteva cuvinte în greacă, apoi acesta din urmă o luă pe tânăra fată de braț. Intrară în casă unde se întâlniră cu o femeie îmbrăcată în negru, care le zâmbi timid.

– Ți-o prezint pe Stela, soția lui Hektor, cel pe care l-am întâlnit afară. Vrei să bei sau să mănânci ceva?

Rușinată, Claire refuză; nu voia decât să-l vadă cât mai repede pe fratele ei.

Vangelis o lăsă pe Stela să plece, apoi o conduse pe tânăra fată de-a lungul camerelor spațioase.

– Vino, să-ți arăt camera ta, spuse el cu un zâmbet călduros. Insist să dormi câteva ore.

La capătul unui culoar lung, se opri în fața unei uși.

– Sper să-ți placă.

Claire dădu din cap și-i zâmbi. Voia să-i amintească să-i telefoneze lui Yannis să afle vești despre Kit.

– Bine, te las. Cobor să-l sun pe Yannis, spuse el ghicindu-i rugămintea. Somn ușor.

Claire nu se dezbrăcă; se gândi că însoțitorul ei putea să revină în orice clipă să-i dea vești despre Kit. Studie cu atenție camera mare, albă, cu un covor din lână de capră și cuverturi în culori vii. O ușă cu geam dădea spre o terasă de unde se putea admira marea. Încântată, tânăra fată admiră apa

limpede pe suprafața căreia străluceau razele soarelui, plaja cu nisip fin, și stâncile care se zăreau în depărtare.

Se întoarse în cameră și văzu două uși pe care nu le observase până acum. Împinsă de curiozitate, o deschise pe prima, cea de la sala de baie. Încăperea era spațioasă, cu faianță albă și albastră și multe plante, care-i dădeau aspectul de grădină tropicală. A doua ușă dădea într-o altă cameră, care comunica direct cu a ei.

O teamă bine cunoscută o cuprinse când tânăra își dădu seama că nu se încuie cu cheia. Camera era mobilată simplu: un dulap dintr-un lemn închis la culoare, un pat pentru două persoane și…mai văzu și un geamantan din piele. Cine stătea aici ? Își aminiti repede că Vangelis credea că-i va aduce pe Bruce și pe tatăl ei… Prin urmare, cele două camere erau pregătite pentru ei!

Auzi un zgomot ușor: Vangelis stătea în cadrul ușii, cu brațele încrucișate și o observa zâmbind. Puțin jenată, Claire îi zâmbi și ea. Numai să nu creadă că spiona…

Tânăra fată își împreună mâinile și spuse:

– Dumnezeu să fie lăudat! Mi-a fost atât de teamă!

Bucuroasă, îi mulțumi cu un zâmbet încântător care-i lumină fața copilăroasă. Dar, dintr-o dată, expresia lui Vangelis se schimbă. Ochii lui mari se uitau la gura ei cu atâta intensitate că avu impresia că o să-i ia foc… Claire se clătină puțin și fu nevoită să se sprijine de pat să nu cadă. Vocea gravă a bărbatului o readuse la realitate.

– Ar trebui să dormi, Claire. Emoțiile și călătoria te-au obosit. S-o chem pe Stela să te ajute ?

Oboseala o tulburase atât de tare încât crezuse că citește în privirea lui acea dorință plină de cruzime. Acum Vangelis părea prietenos…

– Eu… eu îți mulțumesc, se bâlbâi ea. Mă voi descurca singură.

– Foarte bine. În acest caz, te las, spuse el cu amabilitate.

După plecarea lui, Claire scoase din geantă o cămașă de noapte, se schimbă și se întinse în pat. Putea să doarmă fără teamă : era ziuă și nu era singură… Se privi, apoi se strâmbă în oglinda din

dreptul patului. Nu era cazul să se îngrijoreze. Era în siguranță aici, cum era și-n sânul familiei ei. Legănată de aceste gânduri, adormi.

*

* *

Se trezi pe la prânz și se întinse. În aceste câteva ore de somn, se odihnise foarte bine. Se ridică din pat, făcu un duș și îmbrăcă o rochie de bumbac înflorată, foarte largă, cu mâneci lungi. Oare de cât timp aveau nevoie să ajungă pe insula Niakos ? Poate că Vangelis o aștepta deja pregătit de plecare ! se gândi ea și ieși repede din cameră.

O întâlni pe Stela pe culoar. Acesta o văzu că nu se descurcă și-i arătă prin semne că Vangelis o așteaptă în sala de mese. Văzând-o că intră, bărbatul puse ceașca de cafea pe masă. Nici un zâmbet nu apăru pe fața lui gravă. Claire intră, cu inima strânsă.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți… Nu credeam că o să dorm atât de mult…

În mod clar, scuzele ei nu l-au impresionat, ci dimpotrivă, l-au enervat. Acest bărbat își lăsase afacerile și mersese în căutarea familiei Harper și iată că încă îl ținea din treabă.

– Probabil că ești supărat, spuse ea, văzând că nici n-o ia în seamă, dar am dormit foarte puțin și noaptea trecută…

Vangelis îi arătă un scaun, fără să-și schimbe atitudinea. Claire se așeză pe un colț al scaunului și își aranjă pliurile rochiei. El nu voia să-i accepte scuzele… cu siguranță încălcase ospitalitatea casei.

– Dacă vrei, putem pleca imediat, continuă ea plină de speranță. Aș vrea atât de mult să-l revăd pe fratele…

Dar nu putu să-și termine fraza: Vangelis Lardakis se ridică lent de la masă și se îndreptă spre ea:

– Ai maniere foarte elegante, domnișoară Harper, da, foarte elegante pentru sora unui seducător de tinere fete !

Claire fu atât de uimită, încât se uita la el fără să înțeleagă. Fără îndoială, era nebun ! Câteva secunde, creierul ei refuză să creadă ceea ce auzise, apoi tânăra păli.

– Ce-ai spus? strigă ea. Nu cred c-am înțeles.

Vangelis se uită la ea cu dispreț. Trăsăturile lui păreau diabolice.

– Inocentă… spuse el abia auzit. Inocentă. Fratele tău nu încetează să repete asta. Dar el nu știe că l-ai păcălit, să poți rămâne singură acasă, să-ți faci de cap ! Nu ești chiar atât de nevinovată pe cât pretinde el…

Claire își aminti că-i povestise despre mica ei înșelătorie. Oare ce putuse să-și închipuie ? Încercă să-și dea seama ce se întâmplă.

– Domnule Lardakis, e vorba de o neînțelegere. M-am gândit că frații mei au nevoie de o vacanță, să se recreeze. Au grijă de mine tot anul…

– Din păcate pentru tine, ei nu sunt aici să te apere ! o sperie el.

Ochii lui rămâneseră reci ca marmura. O teamă veche puse stăpânire pe tânăra fată. Ar fi vrut să fugă, dar picioarele n-o mai ascultau.

– Eu… tu…, reuși ea să spună, fără să poată continua.

Vangelis Lardakis îi aruncă la început o privire plină de indiferență, apoi începu s-o măsoare din cap până-n picioare. Dar trupul fetei era ascuns aproape în întregime de rochia largă.

– Pari destul de nevinovată, spuse el ca o concluzie.

Trecu un timp în care nici unul nu spuse nimic, dar Claire avea nervii întinși la maximum.

– Dar asta rămâne să verificăm…

– Ce vrei să spui? întrebă Claire cu un nod în gât.

Sigur că încerca s-o intimideze. Trebuia să-l înfrunte, să-i demonstreze că nu se teme de el, chiar dacă era diavolul în persoană!

El nu-i răspunse la întrebare. Părea hotărât să rămână toată ziua în acel loc și s-o privească pe tânăra fată, care se simți pentru o clipă stăpână pe ea.

– Domnule Lardakis, de ce ai spus că fratele meu este un…

– Un seducător fără rușine ? Află, domnișoară Harper, că în această țară virtutea unei fete este sfântă. Ea trebuie să fie pură când se căsătorește.

– Dar…

Îi făcu semn să tacă.

– Din cauza fratelui tău, sora mea n-o să-și mai găsească un soț.

Claire se gândi puțin. Ceea ce spunea acest bărbat nu putea fi crezut. Kit era un băiat normal ; n-ar fi făcut un astfel de act fără acordul partenerei.

Își ridică bărbia și-l privi drept în ochi .

– Kit n-ar fi atins nici un fir de păr al surorii tale, dacă ea n-ar fi fost de acord, spuse tânăra pe un ton hotărât.

Acest lucru îl înfurie foarte tare pe Vangelis.

– Cum îți permiți s-o jignești pe sora mea ? strigă el bătând cu pumnul în masă.

Apoi se liniști și se așeză pe scaun.

– Dragul tău frate a dus-o pe Sofia la el în cameră, a obligat-o să bea, apoi a profitat de ea…

– Nu cred așa ceva ! Kit n-ar fi făcut un astfel de lucru! E un băiat foarte drăguț și delicat. Sunt sigură că n-a « profitat » de sora ta…

Dar afirmațiile ei nu-l convinseră. În același timp, privirea lui deveni de gheață.

– Fratele tău apără în același fel virtutea ta, spuse el gânditor.

Ochii lui negri o priveau atât de intens încât o făcură să tremure.

– Când a înțeles ce s-a întâmplat, Sofia aproape a înnebunit. Părinții mei, văzând-o în starea în care era, au obligat-o să spună ce s-a întâmplat, și ea le-a povestit tot. Și se pare că fratele tău i-a vorbit mult de tine…

– Da ? întrebă ea pe un ton nesigur.

– Nu e nimic de care să-ți fie rușine, fii sigură… După părerea Sofiei, ești tot atât de protejată ca o fată din Grecia. Când Yannis mi-a povestit toate acestea, i-am cerut să afle mai multe de la fratele tău, apoi să-mi spună.

– Asta s-a întâmplat înainte de accident? îl întrebă Claire îngrijorată.

I se părea ciudat ca Yannis să fie amabil cu un bărbat care i-a sedus sora…

Răspunsul căzu ca un trăsnet.

– Accident ? Dar fratele tău n-a suferit nici un accident, cel puțin… nu încă.

Un țipăt de groază se auzi. Tânăra încercă să spună ceva în apărarea fratelui.

– Nu mă întrerupe, te rog, spuse el repede. Yannis mi-a spus că, după părerea lui Kit, ești la fel de pură ca mielul abia născut… Atunci, am pus la punct acest plan… și ți-am făcut o vizită.

– Deci n-ai venit să-l cauți pe tatăl meu?

– Bineînțeles că nu. Știam că părinții tăi nu sunt acasă.

Claire rămase fără grai.

– Dar… nu aveai de unde să știi că Bruce nu era nici el acasă.

– Așa este. Dar am avut noroc. În orice caz, v-aș fi convins pe amândoi să veniți. I-aș fi oprit pe frații tăi pe insulă până când…

– Până când…? întrebă ea îngrozită.

Vangelis Lardakis se legăna pe scaun, cu mâinile încrucișate pe abdomen. Părea că se bucură dinainte de fiecare cuvânt pe care-l va spune.

– Până când sora mea ar fi fost răzbunată…

Se uită fix în ochii de culoarea alunei ai tinerei, care, mută de frică, stătea ca o statuie.

– Domnișoară Harper, vei avea aceeași soartă ca și sora mea. Aceasta e legea în familia noastră și vreau să mă ocup personal de asta.

Tânăra refuza să accepte așa ceva.

– Deci… vrei să te căsătorești cu mine?

El își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs sălbatic.

– Să mă căsătoresc cu tine ? Ce idee! Vreau să fac doar ce a făcut fratele tău și să te aduc în patul meu cu voia sau fără voia ta.

Pentru Claire șocul fu atât de mare încât ieși din starea de amorțeală. Fugi spre ușă, căci nu vedea decât o soluție: să scape de acest nebun, să evadeze din această casă…

O prinse de mână în clipa în care deschise ușa. Ca un animal prins în capcană, ea îl mușcă, îl zgârie, dar degeaba.

– Nu mă atinge că țip ! strigă ea, cu ochii măriți de teamă.

El se mulțumi s-o țină un timp la distanță. Nu o apropie de el.

– Unde credeai că fugi, frumoaso ?

Fără delicatețe, o aduse la masă și o obligă să se așeze. Claire își recăpătă suflul încetul cu încetul. Era posibil să trăiască un astfel de coșmar acum, când două zile mai devreme era la ea acasă în siguranță ?

Vru să spună ceva. Vocea abia i se auzea.

– Vrei să… profiți de mine?

– Așa voiam, dar mi-am schimbat planul. Nu sunt violent cu femeile… Deci voi aștepta până când vei veni singură în patul meu. Tu hotărăști când.

– Când ? repetă ea ca un ecou.

– Nu-ți fie teamă ; nu voi ridica un deget asupra ta. Dar, dacă nu vii singură la mine de astăzi într-o săptămână, fratele tău nu va avea o viață prea plăcută. Să spunem că-l voi vindeca de dorința de a mai vizita Grecia.

Claire se revoltă.

– Ce i-ai făcut fratelui meu ? strigă ea cu o voce ascuțită.

– Nimic… încă. E foarte bine tratat. Dar Yannis îl ține prizonier pe insulă până când îi voi da telefon să-l elibereze.

Claire simți că o să leșine, dar reuși să-și învingă slăbiciunea printr-un efort de voință.

– Dacă am înțeles bine… pentru a-l salva pe fratele meu, trebuie… trebuie…

El încuviință, zâmbind.

– Știi care e camera mea… Ai intrat de dimineață acolo…

Bărbatul pe care-l cunoscuse cu o zi în urmă nu mai exista. Vangelis Lardakis era diavolul în persoană.

– Îți promit că n-o să fiu eu primul care trece pragul ușii dintre camerele noastre, spuse el ca și

când i-ar fi citit gândurile. Totuși, te sfătuiesc să nu întârzii, dacă vrei ca fratele tău să nu regrete că a pătat numele Lardakis…

Spuse aceste cuvinte cu atâta mândrie, încât ea înțelese că atâta vreme cât Vangelis nu-și va răzbuna sora, nici un membru al familiei lui nu-și va găsi liniștea. Totuși, trebuia să încerce să-l convingă de nedreptatea pe care voia s-o facă.

– Domnule Lardakis, eu…

Dar acum era în zadar. Și oricum, își pierduse curajul. Nu putea să spună nici o frază de la cap la coadă.

El se ridică și o privi de sus.

– Da ? Ce voiai să-mi spui, domnișoară Harper ? Dacă vrei să terminăm această situație cât mai repede, îți stau la dispoziție…

Claire strânse din dinți. Nu, nu va fi o biată insectă care se lasă prinsă în plasa păianjenului. O mânie surdă puse stăpânire pe ea.

– Poți să te duci la naiba, Lardakis ! strigă ea înainte să fugă din cameră.

Capitolul 3

Dar furia ei fu de scurtă durată. Ajungând în cameră, se așeză pe pat să se liniștească.

Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise și intră Stela cu o tavă pe care se aflau diferite feluri de mâncare. Când văzu tava plină, i se făcu greață; cu răbdare, îi explică femeii că nu poate să mănânce nimic. Împotriva convingerii ei, Stela luă platoul cu mâncare, dar îi lăsă totuși o cană de cafea pe noptiera de lângă pat.

Claire nu se atinse nici de cafea. Respiră adânc și încercă să-și stăpânească pornirea de a fugi cât mai repede din casă de-a lungul drumului pe care venise. Dar nu avea dreptul ; viața lui Kit depindea de ea.

Vangelis Lardakis nu glumea. Chiar dacă ar reuși să fugă și să ajungă la postul de poliție cel mai apropiat, ce greutate ar avea spusele ei ? Familia Lardakis era probabil foarte cunoscută în regiune, și, dacă toți grecii își protejau la fel surorile, nu putea să se aștepte la înțelegere din partea lor. Dimpotrivă, poliția ar fi încercat să ia legătura cu familia Lardakis… Atunci, Vangelis i-ar da un telefon lui Yannis și Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu Kit…

Duse mâna la gură pentru a-și opri un suspin, apoi își afundă fața în pernă. Kit, dragul ei Kit, pe care-l iubea atât de mult, era în mare pericol. Viața lui depindea de ea… Claire se uită cu ură la ușa dintre cele două camere, prin care ar fi trebuit să intre să se ofere stăpânului acestor locuri. Se simți cuprinsă de o amețeală puternică. I se păru că ușa a prins viață și că toate obiectele din această cameră o amenințau. Dintr-o săritură, fu lângă ușa care dădea spre mare, o deschise și ieși pe terasă, la aer. De acolo plecă în direcția opusă drumului, pentru a nu fi tentată să fugă. Trebuia să se gândească la Kit și trebuia să fie curajoasă.

Fără să-și dea seama, pașii o purtară spre mare, ale cărei valuri mângâiau nisipul auriu. Un zgomot

de pași o făcu să se întoarcă: în spatele ei mergea Vangelis. Tânăra grăbi pasul, dar el o ajunse repede din urmă. Scoase un țipăt de groază când el o prinse de braț.

– Nu-ți face probleme, nu vreau să-ți fac nimic… Îți amintesc doar că avansurile trebuie să vină de la tine. Am venit să te întreb de ce-ai refuzat masa pe care ți-a adus-o Stela. N-ai mâncat nimic de ieri.

Dacă Vangelis credea că o s-o impresioneze cu grija pe care i-o poartă, se înșela amarnic. Un val de furie o cuprinse din nou.

– Prefer să mor de foame, domnule Lardakis, decât să mă așez la masa ta !

Atinsese un punct sensibil. Se dădu un pas înapoi, crezând că o va duce cu forța până în sala de mese.

Bărbatul strânse din dinți, apoi ridică din umeri.

– Atunci, n-ai decât să mori de foame, nu-mi pasă, spuse el întorcându-se în casă.

După plecarea lui, Claire rămase nemișcată câteva minute, desenând cercuri în nisip. Era

totuși mulțumită că-l înfruntase. Întâlnirea cu acest personaj răutăcios îi arătase că poate să se revolte și să facă așa cum vrea ea.

Înveselită de acest gând, privi în jurul ei: peisajul era atât de frumos că-și ținu răsuflarea și, câteva minute, se pierdu în contemplarea valurilor. Apa, atât de albastră și de limpede, o invita să se scalde, dar ea nu știa să înoate. La un capăt al plajei se vedea un golfuleț apărat de vânturi, unde se adăposteau vaporașele. În apropiere se ridica un deal cu măslini și pini. Într-un parc înconjurat de un gard se zăreau capre cu blana albă, cu fire lungi, care se hrăneau cu iarba de un verde crud.

Casa, înconjurată de mimoze și de lauri era izolată total, la adăpost de ochii curioși ai turiștilor. Un loc ideal pentru odihna unui om de afaceri obosit… Fără să reușească să alunge din minte imaginea înfricoșătoare a stăpânului acestor locuri încântătoare, Claire se îndreptă spre pădurice de pini; visa să profite de pacea și poezia acestui decor de basm. Va reuși ea să găsească o soluție la toate problemele…

Nu era grăbită să se întoarcă și merse mult timp înainte să ajungă într-un luminiș, unde razele

soarelui se jucau printre ramurile pinilor. Dar era atât de încordată, încât nu reușea să vadă nici o rezolvare. Cu inima strânsă, se întoarse pe același drum.

De departe, îl zări pe Vangelis care fuma pe terasă ; era obligată să treacă prin fața lui înainte să ajungă în cameră.

– Unde naiba ai fost ? întrebă el nervos.

– Știi foarte bine că nu voi încerca să fug, îi răspunse ea pe același ton.

Pe fața lui Vangelis nu se clinti nici nu mușchi.

– Văd că ai învățat lecția. Cina va fi servită într-o oră. Te aștept.

Fără să-i răspundă, Claire intră în camera ei. Trebuia să recunoască faptul că era moartă de foame; nu mai mâncase de mai bine de douăzeci și patru de ore. Fu bucuroasă când găsi ceașca de cafea lăsată de Stela ; bău cu plăcere.

Scoase din șifonier haine curate și intră în sala de baie. Primul reflex înainte să dea drumul la apă fu să pună coșul cu rufe în dreptul ușii, barieră - mai mult în mintea ei - împotriva lui Vangelis. După baie, își puse o bluză largă, indiană, și pantaloni de in, apoi se îndreptă spre sala de mese,

repetându-și că va mânca pentru că îi este foame, nu pentru că îi era teamă ca stăpânul acestei case să nu vină după ea în cameră.

Îl găsi deja la masă ; era îmbrăcat în negru, ceea ce o neliniști și mai mult. El ridică privirile și o examină cu atenție.

– Întotdeauna porți haine atât de dezavantajoase pentru silueta ta ?

– Îmi cer scuze că nu mi-am adus o rochie de seară, spuse ea cu îndrăzneală. Nu m-am gândit să-mi iau decât ținute simple, să mă pot ocupa de fratele meu bolnav.

El nu luă în seamă tonul batjocoritor pe care-i vorbi.

– ȚI-ai adus un costum de baie?

– Nu.

Nu voia să-i spună că nici nu știa măcar să înoate…

El o servi cu un *ouzo*, un fel de băutură alcoolizată care se bea la aperitiv, cu măsline, cu castraveți sau cu bucățele de brânză, dar ea îl refuză politicos . Nu voia decât să mănânce, apoi să se întoarcă în cameră.

Se hotărâse să-i răspună scurt, dar el începu să-i povestească despre părinții lui care trăiesc la Atena, și încetul cu încetul, o convinse să vorbească despre familia ei.

– Ești studentă ? o întrebă el la sfârșitul mesei.

– Am renunțat la studii ca s-o ajut pe mama să aibă grijă de casă.

El păru uimit și se uită la ea cu intensitate.

– Deci, nu te întâlnești cu tineri de vârsta ta ?

– Nu.

– Nici seara ?

– Ce vrei să spui ?

– Probabil că ai mulți admiratori, cu acest păr extraordinar, spuse el.

În ciuda relațiilor tensionate dintre ei, Claire roși la auzul acestui compliment.

– O, ies foarte puțin, spuse ea , sperând să pună capăt acestei conversații.

Dar Vangelis avea chef de vorbă și nu voia să schimbe subiectul. Bău o gură de cafea, apoi întrebă :

– Nu ai nici măcar un iubit care să te ducă seara la cinema ?

– Nu, ies întotdeauna cu părinții sau cu frații mei.

Văzând că ridică din sprâncene, Claire își dădu seama că n-o credea. Trăsăturile lui deveniră din nou dure.

– Te rog să termini cu minciunile… Am trăit destul în Anglia, când eram student, și cunosc libertatea fetelor de acolo. Deci nu poți să mă păcălești.

La urma urmei, putea să creadă ce voia, lui Claire nu-i păsa. Iar privirea lui, care o studia cu atâta îndrăzneală, o făcea nervoasă. Se ridică fără să-și termine cafeaua.

– De ce toate aceste întrebări? Eu nu te întreb despre viața ta particulară ! Poate că ești căsătorit…

– Nu, nu sut. În această țară, adulterul este pedepsit. Dacă aș fi fost căsătorit, n-aș fi putut să-mi răzbun sora.

Claire păli. O liniște de coșmar se lăsă în cameră. Avea impresia că el poate să-i audă bătăile inimii.

– Îmi promiți… îmi promiți…

Dar nu reuși să continue.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează minciuna asta cu fecioara îngrozită și du-te la culcare.

– Dar trebuie să știu…

Încet, cu nerușinare, privirile lui se fixară pe buzele tinerei fete. Apoi se ridică de la masă.

– Ușa dintre camerele noastre nu va fi deschisă decât de tine, draga mea, spuse el pe un ton îmbietor. Vise plăcute…

*

* *

În noaptea aceea, Claire dormi foarte rău. Aștepta să apară zorile să poată dormi și ea puțin. Când se trezi, dădu la o parte draperiile și lumina soarelui invadă camera. Un concert al greierilor se auzi în apropiere. Ieșind din cameră, se întâlni cu Stela , care o salută : *Kalimera, despinis* – Bună ziua, domnișoară. Claire o salută și ea cu zâmbetul pe buze, apoi luă micul dejun : cafea neagră, tartine cu miere și un pahar cu suc de portocale. Din fericire, Vangelis nu era acolo… Și astăzi va încerca să-l convingă de faptul că fratele ei nu e vinovat. În ziua precedentă, din cauza șocului, nu putuse să vorbească serios cu el. Noaptea trecută se gândise bine : Vangelis Lardakis putea să aștepte mult și bine, ea nu va trece pragul camerei lui.

Merse la bucătărie și o întrebă pe Stela prin semne unde era stăpânul casei. Când femeia îi spuse că era plecat, o teamă o cuprinse pe Claire : dacă s-a dus pe insulă să discute direct cu Kit? Văzând-o atât de zbuciumată, Stela îi spuse că nu plecase cu vaporul, ci cu mașina. În aceeași clipă văzură Mercedesul alb care se opri în fața casei. La volanul mașinii era Vangelis, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci lungi. Tânăra fată fugi în cameră unde își repetă cu voce tare ceea ce voia să-i spună. Nu prea avu timp să se gândească la asta, căci Vangelis intră, fără măcar să bată la ușă. Ținea în mână o pungă de plastic.

Claire se întoarse spre el. Avea gâtul uscat.

– Ia uite, din nou ești îmbrăcată într-o rochie prea mare pentru tine, spuse el sprijinindu-se de tocul ușii.

– Ascultă, domnule Lardakis, această poveste durează de prea mult timp. Nu… nu pot să fac ceea ce-mi ceri…

Timp de o secundă, crezu că vede înțelegere în privirea lui, dar nu spuse nimic. Așa că se grăbi să adauge, cât mai avea curaj :

– Sunt sigură că fratele meu nu e vinovat.

Foarte repede înțelese că făcuse o greșeală : nu trebuia să vorbească despre Kit.

– Așadar, pentru tine, sora mea e o mincinoasă, spuse el pe un ton tăios. Spui că cei din familia Lardakis sunt mincinoși ?

– Îmi cunosc foarte bine fratele și știu că…

– Ei bine, te înșeli ! O tânără grecoaică, educată cum e ea, n-ar fi spus astfel de minciuni ! Sofia e încăpățânată, dar spune întotdeauna adevărul.

– Dar…

– Lasă asta, domnișoară Harper, o întrerupse el. Ți-am spus condițiile mele, nu o să revin asupra a ceea ce am hotărât. Ai timp până duminică seara, dacă nu, fratele tău va plăti pentru crima lui.

Claire înțelese că nu mai are nici o șansă. Pentru Vangelis, subiectul era închis.

Acesta ajunse din doi pași lângă pat, pe care puse punga de plastic.

– Poftim, dacă vrei să te scalzi, asta ți-ar putea fi de folos.

Fu sigură că i-a cumpărat un costum de baie, dar nu-i mulțumi, știind că n-o să-l poarte niciodată. Nu făcu nici un gest să vadă ce e în pungă.

– Ți-am cumpărat și o cremă de plajă. Soarele de aici este foarte puternic și e destul de periculos pentru pielea deschisă la culoare a blondelor…

După aceste cuvinte, părăsi camera. Imediat ce închise ușa, ea puse punga jos și se întinse pe pat. Rămase așa mai mult de o oră ; întoarse problema pe toate fețele, dar nu găsi nici o soluție. Să-și anunțe părinții ? Nici vorbă! În plus, nu știa de unde să-i ia… Dacă mai rămânea mult în această cameră, înnebunea. Cel puțin, afară soarele strălucea…

Se ridică din pat și puse disprețuitoare piciorul pe punga adusă de Vangelis ; primul ei gând fu s-o împingă sub pat. Dar, din curiozitate, o luă în mână și o goli pe pat. Îi cumpărase două costume de baie: un bikini alb și un costum întreg, negru, destul de elegant. Mai găsi o loțiune pentru plajă și un lapte de corp.

În acea clipă, Claire își văzu imaginea în oglindă : sub faldurile rochiei se ghicea silueta subțire a tinerei fete. Simți cum se trezește în ea o anume curiozitate pentru propriul ei corp. Era o senzație ciudată, pe care n-o mai avusese niciodată. Nu simțise nevoia până acum să-și studieze corpul. Privirile ei se îndreptau când spre oglindă,

când spre costumul de baie. Ridică din umeri, se îndreptă spre sala de baie, apoi se întoarse… De ce să nu încerce, totuși? Luă costumul și se schimbă; cinci minute mai târziu, ieși, se uită cu atenție să nu fi intrat cineva în cameră în absența ei, apoi se uită în oglindă.

O dată obișnuită cu noua ei imagine, Claire se studie cu un ochi critic și trebui să recunoască faptul că era mulțumită de rezultat. Costumul de baie îi venea de minune, punându-i în evidență talia subțire și picioarele zvelte. Culoarea neagră accentua strălucirea părului ca de aur și ochii căprui deschis, pe care nu și-i machiase niciodată. La cincisprezece ani, toate fetele se machiau. La cincisprezece ani, Claire Harper… Închise ochii să alunge amintirea aceea urâtă… Acea seară de decembrie când se întorcea de la bibliotecă, trecând pe strada aceea puțin luminată, bucuroasă că-i găsise mamei ei cartea…

Când își puse rochia peste costum avu impresia că o altă Claire făcea acest gest… Ieși pe terasă să verifice dacă Vangelis nu era prin apropiere. Acum, când știa că nu va renunța la planul lui, tânăra se simțea în nesiguranță.

Ajunse pe plajă, își scoase sandalele și merse desculță pe nisip ; dar era atât de cald încât simți nevoia să meargă cu picioarele prin apă. Își ridică puțin rochia, să nu-i ude broderia și intră în apă. Ce bine era să simtă valurile mângâindu-i gleznele ! Pentru prima dată în viață regretă că nu știa să înoate. Trebuia să fie minunat să intri în apa aceasta atât de limpede… În câteva secunde, se hotărî: la urma urmei, nimic n-o împiedica să intre până la umeri, dar să nu meargă mai departe.

Aruncă o privire rapidă în jur, se ascunse după un arbust și își dădu rochia jos. Câteva secunde mai târziu era în apă și se bucura de senzația de răcoare pe care i-o oferea marea. Îi păru rău că nu se gândise să-și prindă părul cu ceva. Prea târziu ! Cozile ei era deja ude. Dar găsi o plăcere nebună să se joace în apă. Ce bine era să simtă mângâierea valurilor pe piele…

După un sfert de oră, se hotărî să se întoarcă pe plajă să se usuce la soare. În timp ce căuta din ochi copăcelul în spatele căruia își lăsase rochia, inima începu să-i bată cu putere; Vangelis Lardakis o privea de pe țărm cu brațele încrucișate.

Îngrozită, Claire nu îndrăzni să iasă din apă ; nici un bărbat n-o văzuse în ținuta aceasta. Iar el nu voia să se miște nici nu centimetru, nici s-o scape din ochi ! Spre marea ei disperare, constată că trebuia să treacă pe lângă el, dacă voia să se îmbrace.

Așa că merse pe plajă cu un pas rapid și cu obrajii în flăcări. Îi separau doar câțiva metri. Simți acestă privire masculină pe corpul ei și se tulbură.

Cu o plăcere evidentă, Vangelis o privea din cap până-n picioare, oprindu-se pe umeri, pe picioarele zvelte , pe sânii pe care materialul ud nu reușea să-i ascundă.

– Nu te mai uita așa la mine ! strigă ea, căci nu mai suporta acestă privire arzătoare.

Când se aplecă să-și ia rochia, el i-o luă înainte și o luă înaintea ei de jos.

Claire rămase pe loc, cu inima bătând nebunește.

– Dă-mi rochia, te rog !

– De ce ți-e rușine de corpul tău ? murmură el. Porți numai rochii-balon, prea largi pentru tine.

– Îmi place să mă simt bine în hainele pe care le port, răspunse ea repede. În plus, felul în care mă îmbrac nu mă privește decât pe mine.

– Nici nu mă gândeam să te oblig să porți ceva anume. Știu că n-ai avea curaj să porți bikini, și e păcat… Sub rochiile tale se ascunde un corp de zeiță… Ar trebui să fii mândră de asta…

Claire vru să-i smulgă rochia din mână, dar își pierdu echilibrul. Vangelis o prinse de talie ca să nu cadă. Contactul palmei lui pe spatele gol o făcu să tresară. El o ținea ferm și nu-i dădea drumul.

Ea începu să tremure și, înnebunită, îi dădu un picior în gleznă. O mirare profundă se văzu pe fața însoțitorului ei, care, în ciuda tuturor așteptărilor, începu să râdă.

– Pisică sălbatică!

Dar nu slăbi strânsoarea și o trase mai aproape de el.

– Nu ! strigă ea.

Vru să cheme în ajutor, dar la ce bun ? Erau singuri pe plajă. Dintr-o dată, soarele dispăru și se făcu noapte. Nu mai era în Grecia, ci la mii de kilometri depărtare, patru ani mai devreme, într-o seară de decembrie… Mergea pe o străduță întunecoasă. O mână îi astupă gura ; ea se sufoca. Vru să strige, dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Nu văzu decât negru în fața ochilor, apoi leșină.

Capitolul 4

Claire clipi de câteva ori, deschise încet ochii și privi în jurul ei : era culcată pe spate la umbra unui copăcel. Vangelis, îngenuncheat lângă ea, îi ținea capul. Încetul cu încetul, îi reveni memoria și frica puse stăpânire pe ea. Numai fuga putea s-o salveze. Vru să se ridice, dar o mână puternică o ținu.

– Nu mă atinge ! țipă ea.

Vangelis se depărtă. Ea încercă să se calmeze, dar se simți din nou slăbită și-i fu frică să nu leșine din nou.

Rămaseră așa, fără să spună nimic, un timp destul de lung. Când se ridică, Claire avu un șoc teribil.

– Poți să-mi spui de ce ai reacționat astfel ?

Tânăra fată plecă fruntea. Nimeni nu o forțase să povestească întâmplarea aceea îngrozitoare…

– Cred că … am leșinat.

– Asta am văzut și eu! răspunse el pe un ton aspru.

O prinse de mână și o obligă să se așeze.

– Nu pleci nicăieri, domnișoară Harper, până nu-mi spui de ce ai leșinat în brațele mele.

Claire căuta un răspuns. Vangelis își dăduse seama că apropierea bărbaților îi făcea rău. Vru să-l roage să-i dea rochia, dar asta ar fi însemnat să recunoască adevărul. El își aprinsese o țigară, fiind dispus să aștepte toată ziua, dacă trebuia, până primea un răspuns acceptabil. În fața muțeniei tinerei, el oftă adânc.

– Susții încă faptul că nu erai îngrozită acum zece minute ? Că nu te-ai bătut ca o leoaică atunci când ai crezut că nu voi avea răbdarea să aștept până duminică ?

Singura armă de apărare a lui Claire rămânea ironia.

– În zilele noastre, o tânără nu mai leșină atunci când un bărbat o ia în brațe ! spuse ea cu un râs forțat.

El îngustă ochii și o privi cu mirare; nu prea o creadea.

– E… din cauza căldurii, spuse ea repede. Nu m-am obișnuit încă. Probabil că am stat prea mult la soare.

Vangelis se gândi puțin, apoi se uită drept în ochii ei.

– Din moment ce nu ți-e teamă de mine, îmi închipui că nimic nu te va împiedica să vii în camera mea…

Zâmbetul lui Claire dispăru.

– Bine, eu mă întorc în casă, spuse el după o scurtă pauză. Fii atentă să nu faci insolație !

Se ridică și se îndreptă cu pași repezi spre păduricea de pini. Tânăra rămase nemișcată. Cu o zi în urmă, în timpul mesei, el n-o crezuse când îi spusese că nu iese cu tineri de vârsta ei. Astăzi își schimbase părerea sau se gândea că e vorba de o tânără care își alege singură iubiții ? Când va înțelege că nu putea să meargă în camera lui ?

Se îmbrăcă și se întoarse cu pași mici în casă. În aer mirosea a lavandă, iar printre măslini se auzeau greierii în concert. Zeci de lăcuste cu aripile roșii săreau în fața pașilor ei. Când intră în cameră, observă că cineva îi

spălase și-i calcase hainele. Stela era o drăguță… Ce păcat că nu puteau să comunice decât prin gesturi!

Spălă costumul de baie și își promise să nu-l mai poarte niciodată.

– Își petrecu restul dimineții răsfoind revistele pe care le găsi pe pat. Nu voia să mai dea ochii cu stăpânul casei. Când Stela veni să-i spună că masa era gata, îi explică prin semne că nu-i era foame și că se simțea rău. Poate că Vangelis va crede această minciună după ce o văzuse leșinând.

După-amiaza trecu foarte greu. Gândul că va cina singură cu Vangelis îi dădea dureri de cap, astfel încât se hotărî să nu coboare la masă.

La ora șapte seara, când încerca să uite de foamea care o cuprinsese, Vangelis intră în cameră, din nou fără să bată la ușă. Claire se așeză pe pat, cu brațele încrucișate și se uita la el cum se apropie.

– Cum te simți, domnișoară Harper ?

Ea se miră când auzi vocea lui mai caldă decât de obicei, ca și cum sănătatea prizonierei lui avea importanță pentru el.

– Mai bine, mulțumesc, răspunse ea cu regret.

– Pentru că n-ai mâncat nimic la prânz, m-am gândit să cinăm mai devreme azi. Ne vedem la masă într-o jumătate de oră, dacă prezența mea nu-ți taie pofta de mâncare…

– Nu mi-e foame, spuse ea pe un ton războinic.

În acea clipă fața lui Vangelis se aspri.

– Vei mânca fie că vrei sau nu. Nu vreau să-ți mai ascult minciunile. Dacă nu vii într-o jumătate de oră, urc după tine.

Tânăra fu cuprinsă de o furie de nedescris.

– Nu primesc ordine de la tine ! Lasă-mă singură ! strigă ea pe un ton nervos.

Dar Vangelis nu se supără ; se pare că-i făcea plăcere s-o vadă pe Claire nervoasă. Izbucni în râs. Supărată, ea intră în sala de baie și-i trânti ușa în nas. Se mira și ea de ce era în stare să facă din cauza lui.

Bărbatul ieși din încăpere fluierând. Claire așteptă câteva minute, dar foamea era prea mare; se întoarse în cameră și îmbrăcă o altă rochie pentru cină.

În clipa în care trebuia să-l întâlnească pe Vangelis, o teamă teribilă o cuprinse. În curând se lăsa noaptea; nu-i plăcea trecerea aceasta de la zi

la noapte care trezea în ea imagini de coșmar. Dar, în seara aceasta, ceea ce o aștepta părea mai rău decât toate amintirile ei…

Claire mâncă fără poftă cina excelentă pregătită de Stela : un fel de sărmăluțe de orez în foi de viță de vie, carne de miel la grătar și un iaurt delicios, cu lămâie și mentă.

Mâncau în tăcere, iar atmosfera era foarte încordată. Stăpânul casei nu părea dispus să vorbească în seara aceasta…

La sfârșitul mesei, refuză piersica pe care i-o oferi Vangelis.

– Pot să mă retrag? întrebă Claire, care nu mai suporta tensiunea dintre ei.

Tocmai atunci sună telefonul. Acest apel îi permitea fetei să plece fără să dea vreo explicație.

– Cred că vrei să fii singur când vorbești la telefon, spuse ea ridicându-se de la masă.

El râse răutăcios.

– Dacă vorbesc grecește n-o să poți înțelege nimic, nu-i așa?

În drum spre în camera ei, Claire se întâlni cu Hektor, care venea să anunțe numele celui care era la telefon. Vangelis, care era la un pas în urma ei, intră într-o cameră care putea fi biroul lui.

Claire se uită discret în urmă înainte de a-și continua drumul, dar bărbatul îi făcu semn să se întoarcă.

– Așteaptă o clipă, domnișoară Harper. Nu e un telefon de afaceri.

Îl privi mirată.

– Cred că te privește și pe tine ; e fratele meu, Yannis.

Intră în birou, ridică receptorul și începu o discuție aprinsă cu fratele lui, din care Claire nu înțelese nimic pentru că vorbeau grecește. Dar voia cu orice preț să știe ce spunea temnicerul fratelui ei. Fără să aștepte să fie invitată, intră cu un pas hotărât în cameră. Vangelis își continuă conversația. Spuse o frază pe un ton hotărât și tânăra fată înțelese că ceruse să-l aducă pe fratele ei la telefon.

Ceea ce se adeveri câteva secunde mai târziu, când Claire auzi la telefon vocea lui Kit : Alo ? Vangelis se încruntă ; ochii îi străluceau ca jarul. Îl întrerupse brusc :

– Răspunde doar prin « da » sau « nu », domnule Harper. Ai dus-o pe sora mea, Sofia, în apartamentul tău ?

Claire nu auzi răspunsul lui Kit, dar Vangelis se enervase foarte tare.

– Îndrăznești… Îndrăznești să spui că sora mea a mințit ? Taci! Cum? Nu, n-am vorbit cu ea. O cunosc destul de bine; nu i-ar fi mințit pe părinții mei!

Fără să-l lase să se apere, continuă cu o voce de gheață :

– Domnule Harper, ai profitat de Sofia. Astăzi însă, rolurile s-au inversat… Sora ta, Claire, e aici lângă mine. Va avea exact aceeași soartă ca sora mea.

Claire, foarte palidă, asista la scenă fără să poată face nimic. Cu un zâmbet de triumf pe buze depărtă receptorul de ureche, ca să nu asculte înjurăturile pe care i le adresa Kit.

Era prea mult. Claire îi smulse receptorul din mână.

– Alo, Kit? Eu sunt! Nu mi s-a întâmplat nimic. Nu te neliniști.

– Claire ?! Dar unde ești ? Unde e Bruce ? Nu mai înțeleg nimic ! Parcă suntem într-o casă de nebuni ! Răspunde-mi ! Când mă gândesc că nu pot să plec de aici!

Fratele ei părea atât de supărat încât n-avea rost să-l mai îngrijoreze și ea.

– Liniștește-te, te rog, murmură tânăra fată, cu ochii în lacrimi. Te asigur că domnul Lardakis se poartă foarte frumos cu mine.

– Jură-mi că nu te-a atins…

– Bineînțeles că nu, Kit. Sunt tratată foarte bine. Aproape că am impresia că sunt în vacanță, adăugă ea, încercând să nu plângă. Nu te neliniști, Kit, totul va fi bine, îți promit… Dar tu…

O voce grecească se auzi în telefon și ea înțelese că fratele ei nu mai putea să vorbească. Fără să spună un cuvânt, îi întinse receptorul lui Vangelis. Acesta îi mai spuse câteva cuvinte lui Yannis, apoi închise. În acea clipă privirile lor se încrucișară. Claire parcă era hipnotizată.

– I-ai spus fratelui tău să nu-și facă probleme, rupse el primul tăcerea.

Ea nu răspunse. De altfel, nu era în stare să spună nimic. Vangelis continuă cu o voce blândă, dar Claire simți amenințarea.

– Ai greșit că l-ai mințit… Numai dacă n-ai uitat de ce te afli aici…

Tânăra nu putu să mai asculte și plecă în grabă din birou.

*

* *

Claire stătea întinsă pe pat, cu ochii deschiși, căci nu putea să adoarmă. Se gândea la Kit, care era foarte îngrijorat știind că ea este în mâinile lui Lardakis, singură, iar el nu poate să facă nimic. Dar, înainte să adoarmă, nu-i apăru chipul fratelui ei, nici cel al părinților… ci al lui Vangelis. Auzea încă râsul lui puternic, când îi spusese că, dacă nu vine la masă, o ia pe sus. Cu acestă imagine, adormi.

Deschise un ochi și observă că se făcuse ziuă ! Așadar, dormise toată noaptea, fără să viseze nimic… Acest gând îi făcu bine. Se ridică din pat cântând încet și trase draperiile. În această dimineață, soarele nu mai venise la întâlnire; o ploaie măruntă cădea peste casă.

În timp ce se îmbrăca, se tot gândea la ceea ce se întâmplase în ajun ; dar acum că se făcuse ziuă, situația i se părea mai puțin gravă. În această dimineață, nici nu putea fi vorba să ia micul dejun pe terasă. Așa că se duse în bucătărie, o sală spațioasă și luminoasă, cu ferestre mari care dădeau spre păduricea de pini.

Tocmai luase o gură de cafea când îl văzu pe Vangelis. Acesta o salută cu răceală și se duse la fereastră să privească ploaia. Era îmbrăcat într-o cămașă albă, descheiată la gât, și niște pantaloni

gri. Era suplu, dar avea umerii lați, iar prin țesătura cămășii se putea ghici puterea brațelor musculoase. Când se întoarse, ea își plecă ochii, rușinată. Oare o văzuse ? Se uită îndelung la ea, dar nu-și schimbă expresia tristă. Era clar că nu era în apele lui, iar Claire se hotărî să fie cât mai discretă posibil. Mare-i fu mirarea când îl auzi spunând :

– După ce termini micul dejun, te duc la plimbare.

Ea ridică spre el ochii mari și mirați : privirea lui Vangelis spunea clar : vii sau nu…

– Nu-ți place ideea mea ?

– Nu e asta, dar…

În realitate, era încântată. Din cauza ploii, nu putea să meargă pe plajă sau în pădurea de pini, iar gândul că trebuie să stea toată ziua în camera ei nu prea o încânta… Totuși, n-avea încredere în el. Dacă își pusese ceva rău în cap?

– Eu… nu vreau să te deranjez…

Vangelis nu fu prea încântat.

– Credeam că ți-ar plăcea să vezi puțin din această țară. Dar, dacă n-ai chef, nu te oblig… plec într-o jumătate de oră.

Ieși din bucătărie, lăsând-o să termine de mâncat.

În camera ei, Claire își pieptănă părul și îl împleti în două cozi, apoi își luă încălțări comode. Vangelis îi trezise interesul când îi vorbise de vizitarea regiunii. De ce să nu accepte propunerea ?

Văzu Mercedesul trecând prin fața terasei, și o clipă crezu că Vangelis va pleca fără ea. Dar se opri, ieși din mașină și se uită în direcția ei; îi făcu semn să vină.

O jumătate de oră, conduse fără să-i adreseze un cuvânt. Claire nu știu ce să spună ca să destindă atmosfera, așa că se hotărî să se bucure de frumusețea peisajului. Ploaia și bruma îi dădea naturii un farmec romantic.

Dintr-o dată, ploaia încetă și un vânt ușor alungă norii. În satele care păreau adormite, obloanele rămâneau închise. Tânăra fată regreta că nu putea să se bucure și familia ei de această vizită. Dar, poate că într-o zi vor reveni toți aici.

– Se îndreaptă vremea, spuse ea.

Vangelis nu răspunse, așa că nu-l mai luă în seamă.

După ce luă o curbă periculoasă, el spuse :

– Sper că vremea va rămâne așa. Altfel, voi fi nevoit să las capota.

Câteva minute mai târziu, ajunseră în micul port de pescuit din Moudania. O luară pe strada principală, pe marginea căreia erau plantați platani și unde bărbații, îmbrăcați în pantaloni negri și cămăși albe, beau *ouzo*. Coborâră până în portul în care, în această perioadă a anului, se aflau multe vapoare de agrement.

– Dacă ne-am dezmorți puțin picioarele? întrebă Vangelis.

– Cu plăcere, răspunse ea.

Claire privea încântată bărcile și șalupele care plecau sau veneau în port încărcate cu plase de toate culorile și prevăzute cu lămpi mari pentru pescuitul pe timpul nopții. Numeroși turiști se plimbau pe chei, și auzi mai multe persoane vorbind englezește. Văzu chiar un iaht sub pavilion britanic. Se întoarse spre Vangelis, foarte entuziasmată, și spuse :

– Privește !

Mai întâi nu spuse nimic, apoi privi în direcția pe care i-o arătă ea.

– Ți-e dor de țară ?

– Nu. Sunt pur și simplu bucuroasă să văd acest vaporaș.

El păru mulțumit de răspuns și-i zâmbi. Claire își simți inima mai ușoară, iar cerul îi păru mai puțin întunecat…

După aceea, ziua fu foarte plăcută. Vangelis uită de motivul supărării lui, iar tensiunea dintre ei dispăru ca prin farmec. El îi propuse să bea o cafea la o terasă. Se așezară la umbra platanilor și serviră o cafea fierbinte, ascultând la radio o melodie romantică.

Se întoarseră apoi la mașină. După ce se uitară la cerul fără nori, Vangelis coborî capota.

Conduse încet, încât musafira lui să poată admira peisajele. Claire, relaxată, se lăsă în bătaia vântului care-i rumenea obrajii.

La fiecare răscruce de drumuri se ridica o capelă foarte mică, albă, în fața cărora femeile în vârstă se opreau să-și facă semnul crucii. Merseră de-a lungul unui drum pe marginile căruia era plantat bumbac, ale cărui tulpini se mlădiau în bătaia vântului. Mai departe văzură copii care stăteau în colibe din frunze și vindeau pepeni galbeni sau verzi.

Trecură pe lângă micul aeroport pe care aterizaseră acum câteva zile. Vangelis îi spuse că ajunseseră la Salonic.

– De altfel, mi-e foame ! exclamă el. Vrei să luăm masa aici ?

Fără să aștepte răspunsul, continuă :

– Știai că Salonic – în greacă Thessaloniki – era prenumele surorii lui Alexandru cel Mare? Se spune că orașul a fost construit în cinstea ei.

Parcă mașina, în vreme ce Claire, cu părul răvășit de vânt, căuta un pieptene în geantă să-și aranjeze coafura, când își aminti că l-a uitat în cameră. Vangelis o privi, apoi se aplecă în față să deschidă un sertar. Brațul lui o atinse ușor pe genunchi. Ea tresări.

– Poftim, îi spuse el și-i întinse un pieptene frumos din baga. E al Sofiei.

Era prima dată când pronunța numele surorii lui fără urmă de răzbunare în glas…

O duse să ia masa într-un restaurant unde servirea fu promptă ; chelnerii se grăbeau să le aducă felurile de mâncare. Numele de Vangelis Lardakis era foarte cunoscut în regiune. Unul dintre chelneri li se adresă într-o engleză fără cusur. Claire ezită un timp, apoi alese o *taramosalata*, salată de icre cu măsline negre, apoi pește la cuptor și un vin alb, cu aromă de rășină, al cărui gust amar o făcu să tresară.

În timpul mesei, Vangelis fu un însoțitor atent. Claire, care, de obicei nu avea încredere în oameni, se trezi că-i vorbește despre ea și despre familia lor. Apoi abordară subiecte diverse ca arheologia, istoria sau speologia! Tânăra fată își uimi însoțitorul când îi spuse că Alexandru cel Mare fusese în tinerețe elevul lui Aristotel.

– Nu suntem departe de locul nașterii lui, o informă el. De curând, arheologii au scos la suprafață ruinele fundației palatului lui. Ți-ar plăcea să le vizitezi ?

Ochii de culoarea alunei ai lui Claire străluciră de bucurie.

– Mi-ar face mare plăcere !

Entuziasmul ei îl făcu să râdă.

– Atunci, să mergem! Dar mai întâi vreau să-ți fac un cadou.

Ieșiră din restaurant ; afară, căldura era înăbușitoare. Vangelis o luă de braț și o duse într-un magazin. După ce schimbă cu vânzătorul câteva ambilități, acesta îi dădu o pălărie de paie. Claire o puse pe cap și se privi în oglindă.

– Foarte frumoasă, murmură Vangelis înainte să se întoarcă spre vânzător s-o plătească.

Tânăra fată roși la auzul complimentului, apoi se mai uită o dată în oglindă. Observă cu uimire cât de mult o schimba acest detaliu vestimentar. O secundă, îi păru rău că poartă o rochie largă, fără formă, dar alungă din minte acest gând. Dar era adevărat, această pălărie o făcea mai feminină…

– De ce nu mă crezi când îți spun că ești încântătoare ? îi șopti Vangelis la ureche.

Claire roși mai tare. El o luă de braț și ieșiră din magazin. Mergea alături de el fără să știe unde o duce. Datorită pălăriei, soarele nu i se mai părea atât de arzător. Intrară într-o biserică bizantină, frumoasă și răcoroasă. Vangelis îi explică faptul că numeroase construcții bizantine au suferit foarte mult din cauza cutremurului de acum cincisprezece ani.

Se întoarseră la mașină și porniră în direcția Pella, locul nașterii lui Alexandru cel Mare. Când ieșiră din Salonic, trecură pe lângă un turn înalt.

– Acesta este Turnul Alb, explică Vangelis. Nu e luminat decât noaptea. Din păcate nu-l putem vizita : nu-și deschide porțile decât zece zile pe an, cu ocazia Marelui Târg Internațional, care are loc în luna septembrie.

Ajunseră în sfârșit în orașul Pella, vechi de peste o mie de ani și se plimbară mult timp, admirând stâlpii cei mari în culori vii și mozaicurile de pe sol.

– Zeci de artiști au lucrat probabil o viață întreagă la această minunată construcție, spuse Vangelis.

Claire era atât de atentă la mozaicuri încât, în clipa în care cineva dădu peste ea din greșeală, se agăță instinctiv de brațul însoțitorului ei. Când își dădu seama de gest, vru să-i dea drumul, dar el o reținu.

– Solul nu este neted, trebuie să fii atentă să nu cazi… Nu vrei să vizitezi și muzeul? Cele mai vechi lucrări sunt expuse aici.

Claire acceptă cu entuziasm. În muzeu era într-adevăr cel mai frumos mozaic din Pella : un leu înconjurat de doi bărbați. Vangelis îi explică despre ce era vorba : cei doi bărbați erau Alexandru și Krateros, omul care i-a salvat viața la o vânătoare de lei.

Pe la ora cinci părăsiră Pella și reluară drumul spre casă. În mod curios, gândul că o să intre din nou în casa aceea n-o mai înspăimânta. Petrecuse o zi minunată…

Pe drum, se opriră să bea un ceai. Claire se așeză pe scaun și scoase un suspin de satisfacție. Dar un gând o întristă : cum putea să se simtă atât de bine în compania acestui bărbat în timp ce fratele ei…

– Claire, te simți bine ? se îngrijoră Vangelis când o văzu brusc tăcută.

– Da, foarte bine… am obosit puțin.

Ajunseră în curând la vilă. Tânăra fată ieși din mașină, rușinată dintr-o dată de relația care se stabilise între ei.

– Mulțumesc, Vangelis. Am petrecut o zi minunată.

Dar cum intră în cameră, o cuprinse din nou teama dintotdeauna; în plus ușa din fața ei o readuse la realitate…

Își scoase pălăria de paie și o privi.

Își aminti de magazin, de străzile din Salonic, de biserica bizantină, și închise ochii. Îi plăcea această țară. Grecia îi răpise o parte din inimă…

Capitolul 5

Când se trezi a doua zi de dimineață, Claire constată din nou că dormise foarte bine. Ce minune se petrecuse ? Nu vedea decât o explicație : aerul curat, mersul pe jos și mâncarea sănătoasă pe care o gătea Stela.

Deschise șifonierul și se uită cu tristețe la cele trei rochii așezate pe umerașe. O alese pe cea mai frumoasă, fără prea mare bucurie, și legă în jurul taliei o eșarfă colorată s-o mai înveselască puțin.

Luă micul dejun pe terasă, mirată că nu-l vede pe Vangelis. Nici seara trecută nu venise la masă. Oare i se păruse compania ei prea puțin interesantă și se dusese pe la prieteni ? Nu putea să-l acuze de asta. Doar era un bărbat în pas cu moda,

care frecventa cercurile celor mai bogați oameni de afaceri la Londra, la Roma sau la Paris. Probabil că în fiecare zi era înconjurat de femei elegante, seducătoare… Văzuse ziua trecută, la restaurant, cum se uitau la el toate tinerele fete. Avea un succes nebun !

Claire se încruntă. Ce se întâmpla cu ea ? Doar nu se gândea să facă vreo concurență femeilor care-l doreau pe Vangelis. Termină paharul cu suc de portocale și se gândi că, de fapt, el încerca să-i înfrângă rezistența. E adevărat că nu depășise anumite limite, dar o făcuse conștientă de feminitatea ei.

Își aminti de scena de pe plajă de acum două zile. Bineînțeles, o dezbrăcase cu privirea fără cea mai mică jenă, dar își dădea seama abia acum că nu avea intenția s-o sărute. Fusese victima imaginației și a amintirilor ei neplăcute…

Un lucru era însă sigur: nu va reveni asupra hotărârii, iar termenul final era duminică seara. Iar astăzi era sâmbătă. Plimbarea din ziua trecută nu era decât o strategie să-i câștige încrederea… ca ea să vină mai repede în patul lui? Nu trebuia să se mai întrebe de ce se purta Vangelis așa. Pentru a-l

pedepsi pe fratele ei pentru așa-zisa lui crimă ;iar pentru asta comitea și el una. Era în Grecia, unde, dacă onoarea familiei era în joc, trebuia găsită o victimă, chiar dacă era nevinovată.

În timp ce se gândea la toate lucrurile acestea, îl văzu pe Hektor care uda pomișorii din grădină. O clipă îl pierdu din vedere, cât bău o gură de cafea, apoi văzu că Vangelis era lângă el și stăteau de vorbă. Cum o văzu, acesta făcu un pas spre ea, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Ea era gata să i se alăture, dar ceva o împiedică. Un impuls puternic o făcu să intre în cameră. Rămase aici câteva minute, cu spatele lipit de ușă, apoi ieși, trecu prin bucătărie și se îndreptă spre pădurea de pini. O privire fugară peste umăr o asigură că n-o urma nimeni.

Claire se așeză la rădăcina unui pin mare, încercând să-și stăpânească sentimentul de teamă care o cuprinsese când îl văzuse pe Vangelis. După puțin timp, auzi motorul mașinii lui.

Tânăra fată se plimbă prin pădure, repetând cu voce tare ceea ce voia să-i spună la masă, dar la prânz Vangelis nu apăru. Lui Claire îi părea foarte rău că nu vorbește grecește, căci ar fivrut să-i pună

câteva întrebări Stelei. Claire luă masa cu aceasta în bucătărie, apoi se întoarse în camera ei. Când căută în sertar după o batistă, văzu costumul de baie. Pentru că el era plecat, putea să profite de timp și să facă o baie după voia inimii.

Își luă repede costumul, își puse rochia, luă și pălăria și fugi pe plajă. Cu sandalele în mână, mergea pe nisipul ud, dar nu intră în apă imediat, ci se lungi puțin la umbra unui copăcel.

Căldura era înăbușitoare ; legănată de sunetul valurilor și de bâzâitul insectelor, tânăra fată ațipi.

Se trezi din cauza unei umbre care-i acoperea soarele ; deschise ochii, sigură că mai e cineva prin apropiere. Vangelis ! Primul ei gând fu să se ridice și să fugă cât o țineau picioarele. Dar se stăpâni, puse mâna streașină la ochi și-l privi. Acesta era în picioare în fața ei, cu bustul gol.

– Bună ziua, Claire. Pot să mă așez ?

Fără să aștepte răspunsul, se așeză lângă ea. Tânăra se trase ușor mai departe de el.

– Te-am auzit când ai plecat… Credeam că o să lipsești toată ziua…

Apoi roși și se uită în altă direcție.

– Mai devreme, venisem să-ți propun o plimbare în oraș, dar nu erai în cameră. N-ar fi fost prea interesant, dar te-ai fi putut plimba singură pe străzile orașului până făceam eu cumpărăturile pentru unchiul meu.

– Unchiul tău ?

– Ieri seară, înainte de cină, am primit un telefon și am aflat că unchiul a fost victima unui accident de mașină. Îmi pare rău că te-am lăsat singură.

– E grav rănit ? întrebă Claire cu îngrijorare.

– O fractură de picior. Nimic n-o poate împiedica pe această vulpe bătrână să se ocupe de afaceri, chiar într-un spital. M-a rugat să-i aduc documentele de la birou.

– Se simte mai bine în dimineața acesta ?

– Bietele infirmiere au însă dureri de cap ! spuse el râzând.

Râsul lui sănătos, plin de viață, avea ceva fascinant. Tulburată, Claire întoarse capul și-i puse o întrebare oarecare să iasă din încurcătură.

– Familia ta trăiește în acestă regiune?

– Doar o parte. Bunicii din partea mamei sunt de origine macedoneană. Se ocupau cu

agricultura ; cultivau bumbac și tutun. Tata, în schimb, e de mult timp stabilit la Atena. El s-a orientat spre comerțul pe mare. Afacerile ne merg bine, nu mă plâng.

– Ce meserie ai, mai precis ? N-am înțeles prea bine…

– În afacerile familiei, mă ocup de relațiile cu străinătatea. Eu închei contractele cele mai importante. Tata crede că studiile mele la Oxford m-au învățat să fiu diplomat… Nu e chiar așa…

– Probabil că vorbești mai multe limbi…

El se gândi puțin.

– Cinci, dacă numeri și greaca.

Claire făcu ochii mari. Ea, care nu știa decât două, trei cuvinte în spaniolă.

– Știi, mulți greci știu câteva limbi străine. Ai noroc ; aici aproape toată lumea știe sau înțelege engleza.

Claire își promise să se înscrie la cursuri de limbi străine imediat ce va ajunge din nou în Anglia. Și-a întrerupt brusc studiile când era în clasa a zecea și nu le-a mai continuat. A urmat apoi niște cursuri de contabilitate prin corespondență.

În timp ce desena pe nisip, îi povestea despre studiile pe care le făcuse în Grecia sau în Anglia, apoi se opri brusc și o întrebă :

– Dacă am face o baie ? E prea cald pe plajă.

Claire își mușcă buza. Nu putea să-i mai ascundă că nu știa să înoate.

– Chiar? Nu știi deloc? repetă el, fără răutate.

Tânăra fată plecă privirea.

– N-are nici o importanță! Poți să înveți la orice vârstă. Voi fi eu profesorul tău…

Văzând că e nehotărâtyă, adăugă :

– Fugi repede și pune-ți costumul de baie, începem imediat!

– Im… imediat ? se bâlbâi ea.

El izbucni în râs.

– Am costumul … pe mine.

– Atunci, să mergem!

Își aruncă pantalonii pe nisip. Văzând ochii mari ai lui Claire, spuse:

– Nu-ți fie teamă, n-am obiceiul să înot gol în fața tinerelor fete!

Vangelis avea un slip roșu care-i punea în evidență musculatura puternică.

Claire se uită la el pe furiș. Era pentru prima dată când vedea un bărbat în slip, în afară de frații și de tatăl ei. Iar aceștia erau slabi și deșirați. Probabil că Vangelis practica mai multe sporturi, căci mușchii de pe corpul lui erau lucrați uniform, fără să arate totuși a culturist. Iar bronzul îi venea de minune pe trupul atletic.

El se întoarse și văzu că tânăra fată îl observă; Claire roși ca focul, dar, spre ușurarea ei, Vangelis nu făcu nici un comentariu. Dimpotrivă, îi spuse:

– Eu merg înainte. Vii când ești gata.

Înțelesese că-i era rușine să se dezbrace în fața lui…

Vangelis se aruncase deja în valuri. Claire îl urmărea cu privirea cum se depărtează de mal. Abia atunci își dădu rochia jos, o împachetă și merse spre apă fără să-l piardă din ochi pe însoțitorul ei. Tremurând, intră în apă până la brâu. Ce bine trebuia să fie să se poată lăsa în voia valurilor !

Când îl văzu pe Vangelis că vine spre ea, se lăsă în apa până la umeri. El își dădu părul pe spate și veni lângă ea. Soarele se juca pe pielea lui bronzată, iar picăturile de apă străluceau pe pieptul

musculos. Claire tremura ; oare prezența acestui bărbat o făcea să se simtă așa sau gândul că va învăța să înoate? Poate că amândouă…

– Vangelis… cred că mi-am schimbat părerea, se bâlbâi ea și vru să se întoarcă pe plajă.

Mâinile lui, puse pe umeri, o opriră. În clipa aceea un frison o parcurse din cap până-n picioare.

– Dumnezeule mare ! Dar tremuri ca varga ! Ai încredere în mine, Claire. Îți promit că totul va fi bine. Vrei să înveți să înoți ? spuse el după o scurtă pauză.

– O, da, răspunse tânăra timid.

O întoarse cu fața spre el și se uită în ochii ei.

– Fii curajoasă… să știi că n-am înecat pe nimeni! Lasă-te ușor la suprafața apei… Așa… Nu-ți fie teamă, te țin.

El îi ținu capul la suprafață și în același timp o ținea și de picioare. Instinctiv, Claire se agăță de el.

– Relaxează-te… Respiră adânc, nu da din mâini prea mult.

Liniștită, Claire se concentra să-și păstreze capul la suprafață, uitând că mâinile bărbatului

erau pe corpul ei peste tot. El îi arătă câteva mișcări pe care le învață foarte repede. Astfel încât, când o anunță că lecția s-a terminat, se simți chiar dezamăgită. Se întoarse să protesteze, dar, din păcate, Vangelis îi dădu drumul, iar ea înghiți o gură de apă sărată. Totul dură o fracțiune de secundă, căci foarte repede el o ajută să se ridice.

– Ai băut ceașca ! spuse el râzând.

O ținu o clipă strâns lipită de el.

– Te simți bine ?

Râsul lui se opri brusc. Claire îi pusese mâinile pe umeri și-l strângea cu putere. Când luase gura de apă, se agățase de el fără să-și dea seama, iar acum erau înlănțuiți. Imediat ce-și dădu seama de acest lucru, simți cum o cuprinde teama ei veche. Cu amândouă mâinile îl împinse în față. Vangelis nu încercă s-o rețină. Tânăra crezu că citește în ochii lui dorință, dar, în clipa în care vorbi, bărbatul nu avea nici o emoție în glas.

– Nu te-ai descurcat prea rău pentru prima lecție… Ți-am spus că n-o să te înec.

Ieșiră din apă. În clipa în care se pregătea să-și ia rochia, el o opri cu un gest.

– Nu te îmbrăca atât de repede, ești încă udă. Usucă-te la soare.

El se întinse pe nisip și închise ochii ; nici nu se uită să vadă dacă-i urmează sfatul.

Claire nu știa ce să facă. Nu prea avea chef să se întoarcă în casă și să-și petreacă restul după-amiezii singură în cameră. Rochia rămase deci unde era, iar ea se așeză pe burtă, cu fața în mâini. Se uită spre însoțitorul ei : pleoapele lui Vangelis se mișcau ușor, semn că nu adormise… Privirea lui Claire se opri puțin pe buzele lui senzuale, apoi se îndreptă în direcția mării. În fața ochilor ei apărură opt litere : d-u-m-i-n-i-c-ă… Își pierdea timpul dacă încerca să-și apere din nou fratele. Trebuia să se gândească la Kit și să fie curajoasă. Curajoasă? Adică să accepte propunerea lui?

Gândul că fratele ei ar putea fi rănit o înnebunea. Închise ochii și încercă să nu se mai gândească la asta. Își aminti de felul în care se purtase Vangelis cu ea în ultimul timp ; fusese atât de drăguț, de amabil. Dintr-o dată, nu-i mai fu frică de el. Oare Claire era pe cale să scape de toate temerile ei ?

Cu inima bătând să-i sară din piept, se întoarse spre Vangelis care încă mai ținea ochii închiși.

Parea că uitase de prezența ei. Privirile lui Claire se opriră pe nasul fin, pe barba puternică și pe buzele pline, senzuale. Dar nu, nu putea. Chiar dacă acest bărbat nu i se mai părea atât de monstruos, tot nu va putea niciodată să treacă pragul ușii care separa camerele lor. Era peste puterile ei.

Se mai gândi o vreme cu dinții strânși. Soarele strălucea pe cer. Dacă tot voia să facă acest pas înainte de ivirea zorilor, trebuia să exerseze puțin… De exemplu, să descopere ce e un sărut… Se hotărî. Trebuia să acționeze înainte să-și piardă curajul.

– Vangelis? îl strigă ea încet.

El deschise ochii și o privi cu atenție.

– Da?

Tânăra fată spuse cu greu următoarele cuvinte:

– Poți… poți să mă săruți?

El se uita cu amuzament la obrajii în flăcări ai lui Claire.

– Nu, spuse el simplu înainte să închidă din nou ochii.

Deși era moartă de frică, Claire se uită totuși la el. Nu-și dădea seama ce însemna pentru ea să

spună acest lucru ? Mirarea se transformă în furie. Să fie refuzată în acest fel ! Era prea de tot! L-ar fi pălmuit cu plăcere.

Vru să se întoarcă în casă, dar ceva o oprea. Nu, nu se va declara învinsă ! Era mai încăpățânată decât credea el !

– De ce nu vrei să mă săruți ? întrebă ea furioasă. Credeam că…

– Dacă nu mă înșel, spuse el cu o voce adormită, avansurile trebuie să vină din partea ta.

Claire se tulbură și întoarse capul; privi marea un timp. Dar, destul de repede, o nevoie pe care nu și-o putu explica o făcu să se întoarcă spre Vangelis. Bărbatul părea adormit. Tânăra fată murmură :

– Dormi?…

Nici un mușchi de pe fața lui nu se clinti când răspunse:

– Nu, nu dorm. Aștept… Aștept cu nerăbdare să fiu sedus…

Claire crezu că vede un zâmbet pe buzele lui, dar pentru prea puțin timp.

– Dar eu… n-am sărutat pe nimeni până acum, mărturisi ea emoționată.

De data aceasta deschise ochii mari și o privi cu atenție. Privirea lui arăta mirarea, dar expresia i se schimbă repede.

– Vrei să mă faci să cred asta ? întrebă el și se întinse la loc.

Trecură câteva secunde lungi. Claire strânse din dinți ; mingea era în terenul ei, trebuia să acționeze. Cu obrajii în flăcări, se aplecă spre el. Fețele lor aproape se atingeau. Inima-i bătea nebunește.

– Continuă… murmură el, cu ochii închiși. Aștept…

Enervată la culme, se dădu înapoi, apoi se aplecă repede spre el și-i atinse buzele. Vangelis nu făcu nici un gest. Tânăra fată nu înțelegea prea bine ce se întâmplă. Privi din nou marea în timp ce-și analiza senzațiile. Nu numai că-i plăcuse atingerea buzelor lui, dar era chiar supărată că nu-i răspunsese. Se uită la el pe furiș : putea să jure că doarme. Repetă gestul… De data acesta Vangelis deschise ochii în care se putea citi o licărire de amuzament.

– Chiar ai făcut ce știai mai bine? întrebă el.

– Ți-am spus că n-am nici o experiență, răspunse ea. Și… oricum, am avut impresia că sărut un buștean!

El închise ochii și râse încet.

– Nimic nu te împiedică să încerci din nou, spuse Vangelis pe un ton încurajator.

Claire roși din nou. Farmecul acestui bărbat avea o mare influență asupra ei. Simțea că pierde controlul asupra situației.

– Ei bine… putem să încercăm din nou, se corectă el. Îți promit să nu-ți fac nimic din ce nu dorești și tu…

El stătea nemișcat, cu brațele de-a lungul corpului. Pentru prima dată, Claire nu ascultă vocea care-i spunea să nu aibă încredere… Deja buzele lui Vangelis le țineau prizoniere pe ale ei ; îi pusese o mână pe ceafă, încât nu putea să se mai ridice. O senzație de plăcere o străbătu.

– Nu-ți fie teamă, șopti el, totul va fi bine.

Hipnotizată, ea nu încercă să-i reziste. În locul unde el ținea mâna, Claire simțea o căldură care i se răspândea în tot corpul. Cu multă grijă, bărbatul o cuprinse cu brațele, iar ea nu se împotrivi. Vangelis își ridică privirea și o observă cu atenție ; nu văzu nici o teamă în ochii tinerei fete. Atunci se plecă din nou s-o sărute. Claire îi simțea greutatea pe corpul ei. Închise ochii, știind că nu trebuie să se teamă de el.

– Dumnezeule! exclamă el. Dar nu m-ai mințit când ai spus că n-ai mai sărutat pe nimeni până acum.

Claire deschise ochii și se uită la el cu ochii ei mari, de culoarea mierii.

– Cred că mi-a plăcut… murmură ea.

Un zâmbet apăru pe buzele partenerului ei.

– « Crezi » numai ? Trebuie să repetăm experiența să te convingi ?

– Nu. Voiam să spun că mi-a plăcut foarte mult…

Vangelis râse încet, ca și cum acest răspuns i-ar fi făcut mare plăcere. Când râdea trăsăturile lui deveneau calde. Acum nu mai știau care dintre ei doi era seducătorul. Claire însă îndrăzni să spună:

– Mi-ar plăcea să repetăm…

Vangelis stătu o clipă pe gânduri, apoi o mângâie pe păr, pe obrajii cu pielea ca piersica. Buzele lor se uniră, iar Claire știu atunci ce-i un adevărat sărut. Răspunse cu pasiune la acestă chemare puternică ce trezea în ea mii de senzații noi, care îi arătau că trăiește… Ca un înecat, se agăță de umerii lui ; inima îi bătea atât de tare încât trebui să se smulgă din strânsoare să poată respira din nou.

– Claire ? Ce se întâmplă ?

– Nimic… Totul e foarte bine.

Nu putea să-i explice vârtejul de emoții care o copleșea și se uită la el rugător. Vangelis îi puse mâinile pe umerii goi, iar Claire, noua Claire se aruncă în brațele lui primitoare. El o sărută pe gât, pe bărbie, pe nasul fin, apoi puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei arzătoare, fără să înceteze s-o mângâie. Când mâna lui Vangelis alunecă de pe umăr pe rotunjimile sânului, tânăra crezu că ia foc. Această senzație era atât de intensă, atât de neașteptată, încât gemu de surpriză și-l împinse fără să vrea, înnebunită de violența propriei reacții.

– O ! strigă ea , cu obrajii roșii ca focul.

Imediat, Vangelis se ridică în picioare și-i întinse mâna să se ridice.

– Nu-ți fie teamă de nimic, Claire.

Ea vru să spună ceva, dar cuvintele îi rămâneau în gât. Disperată că nu poate să-i explice ce i se întâmplă, fugi în casă.

Capitolul 6

Claire ajunse în cameră într-un suflet. Încă uimită de descoperirea pe care o făcuse, se așeză pe un scaun și încercă să-și pună ordine în gânduri. În câteva secunde, o nouă Claire ieșise la suprafață, ca un fluture…

Observase de două ori deja că are un caracter pasional. Era capabilă și să urască; fusese gata să-l pălmuiască pe Vangelis. Iar acum, pe plajă, acest val de emoții… Îi plăcuseră sărutările lui, le dorise chiar. Micuța Claire nu mai exista. O femeie se născuse… Mângâierile lui Vangelis, căldura palmei pe spatele ei, o amețiseră total. Trezise în ea o dorință profundă, pe care nu încercă s-o analizeze.

Foarte supărată, măsură camera în lung și-n lat gândindu-se la schimbarea de atitudine a stăpânului casei. Trebuia să se întoarcă să-l vadă, să se asigure că n-a visat. Și, de ce să nege, voia să mai simtă o dată dulcea arsură a buzelor lui…

Când se hotărâse să se întoarcă pe plajă, auzi o bătaie în ușă.

– Intră…

În pragul ușii era Vangelis care-i adusese rochia, sandalele și pălăria. Pe fața lui se citea îngrijorarea. Nu încercă să intre în cameră.

– Ai nevoie de ceva care să te pună pe picioare. Vino să bei ceva…

Ea îl privi, puțin mirată.

– De altfel, amândoi avem nevoie, adăugă el, și-i dădu hainele. Te aștept în salon.

El ieși din cameră, iar Claire făcu un duș. Dar, după ce se îmbrăcă, își dădu seama că era prea agitată să-l vadă. Din nefericire, dacă nu cobora, venea el după ea.

Când intră în salon, îl văzu pe Vangelis în fața unei ferestre. Era cu spatele spre ușă și ținea în mână un pahar. Probabil că făcuse duș, pentru că avea părul ud. Era îmbrăcat într-o cămașă cu

mâneci scurte și pantaloni de culoare crem. Când îi auzi pașii, se întoarse și se uită la ea îngrijorat.

– Cum te mai simți ?

– Mai bine, mulțumesc.

Îi făcu semn să se așeze pe canapea, iar el se îndreptă spre bar.

– Stai comod… Un coniac ?

– Nu, mulțumesc… Eu…

El păru să nu audă refuzul și se întoarse cu un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

– Bea, Claire. Asta îți va face bine.

Fără îndoială, își dăduse seama că prezența lui o tulbură, căci se duse lângă fereastră.

Claire bău puțin; coniacul o arse pe gât și începu să tușească. Atunci făcu un gest pentru care tatăl i-ar fi făcut scandal : își dădu capul pe spate și bău tot conținutul dintr-o înghițitură. Apoi puse puțin nesigură paharul gol pe masa joasă din fața ei.

– Îți… îți mulțumesc, murmură ea. Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă duc în camera mea să mă odihnesc, mai spuse ea ridicându-se în picioare.

– Claire, te rog, mai rămâi puțin.

Tânăra fată se așeză din nou pe canapea. Își simțea capul puțin greu; o căldură plăcută îi trecea

prin vene. Vangelis se așează lângă ea. Se uita în fundul paharului, căutându-și cuvintele. Câteva lungi secunde trecură fără să schimbe o vorbă. Claire se simțea foarte bine alături de acest bărbat ; pentru nimic în lume n-ar fi rupt tăcerea…

Deodată, Vangelis se ridică, puse paharul pe masă și se mai plimbă puțin prin cameră pentru a-și ascunde nervozitatea.

– Claire… scuză-mă pentru lipsa de tact, dar… sincer, spune-mi de ce ți-e atât de frică de bărbați.

Luată prin surprindere, tânăra fată nu știu ce să răspundă și își plecă privirile.

– Nu te speria, o liniști el, nu vreau să te supun unui interogatoriu, vreau doar să înțeleg! E foarte important…

– Nu mi-e teamă de tine, murmură ea.

– Claire, oftă el, de ce mă minți ? Am fost martorul mai multor scene… De altfel, vreau să-mi cer iertare că mi-a luat atât timp să înțeleg. Cred că ți-a fost foarte greu zilele acestea.

Claire nu se simțea prea bine când se gândea la clipele de intimitate de pe plajă. Dar la ce scene se

referea ? În ultimul timp, și mai ales cu o zi în urmă, la Salonic, se simțise mult mai bine, chiar calmă…

– Nu înțeleg ce vrei să spui, protestă ea cu o voce stinsă.

– Claire, Claire… ascultă puțin… Am fost prea preocupat de alte lucruri ca să observ anumite detalii, dar astăzi m-am gândit mult la tot ce s-a întâmplat de când ai venit… De exemplu, faptul că încerci să-ți ascunzi feminitatea sub haine largi. Acum câteva zile ai leșinat în brațele mele, pentru că ai crezut c-o să te sărut, iar astăzi ai fugit cât ai putut de repede când te-am strâns prea tare în brațe.

Obrajii lui Claire erau roșii ca focul ; cum să-i explice că, dimpotrivă, mângâierile lui i-au produs senzații atât de intense încât singura ei reacție a fost să se smulgă…

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, tânăra fată își aranjă pliurile rochiei pe genunchi.

Vangelis continuă cu o voce caldă:

– Mai devreme, când ți-am adus hainele, erai foarte tulburată. Cred că încă mai ești, chiar dacă

băutura ți-a adus culori în obraji… Nu vrei să te destăinuiești Claire… Ai vorbit cu cineva, cu o prietenă, cu un medic ?

– Vangelis… nu vreau să vorbesc despre asta.

– Dar trebuie, Claire. Neapărat, reluă el cu hotărâre. Îți repet că e foarte important pentru noi.

Tânăra fată nu înțelegea de ce e atât de important pentru el. Codul de onoare al familiei lor cerea ca fata sedusă să fie răzbunată. De aceea fusese ales Vangelis, cel mai mare, să execute pedeapsa. Iar acesta îi arătase foarte clar că vrea să ducă la capăt rolul care-i fusese încredințat. Oare mai avea intenția să-și răzbune sora? Claire descoperise într-una din zilele acestea un alt Vangelis, sensibil, delicat, care o făcea să creadă în el… Poate că nu voia să se mai răzbune. Cel puțin așa spera…

– Vangelis… începu ea cu o voce stinsă.

Dar cuvintele îi rămaseră în minte fără să le poată da glas.

Vangelis înțelese că era pe punctul de a povesti ; văzu lupta care se dădea în ea. Îi luă mâna și o ținu într-ale sale.

– Ce s-a întâmplat, Claire ? Spune-mi . De ce o tânără englezoaică de nouăsprezece ani nu a primit nici măcar un sărut?

Claire se încruntă. Vedea că este atent, îngrijorat, gata s-o ajute… Dintr-o dată trecutul dureros ieși la suprafață ca și când nu mai suporta să fie ținut secret. Patru ani de tăcere, de coșmaruri, fură dați la o parte și tânăra se simți eliberată.

– Am fost… am fost atacată când aveam cincisprezece ani.

Apoi își mușcă buza, regretând că vorbise, dar prea târziu să mai tacă.

Vangelis murmură câteva cuvinte în greacă, pe care ea nu le înțelese, și o strânse de mână.

– Claire, poți să ai încredere în mine… ți-ar face bine să vorbești.

Ea scutură din cap.

– Nu, nu pot!

El se uita în ochii ei.

– Te rog, încearcă, e foarte important.

Tânăra fata închise ochii, căci nu putea să mai suporte intensitatea privirii lui. Hotărî să se uite la covor. Adevărul, ținut secret atâta vreme, ieși la iveală.

– Eu și familia mea locuim într-o mică localitate în apropierea Londrei, murmură ea , uitând că Vangelis fusese deja acolo. Era iarnă. Într-o seară, m-am dus la bibliotecă să iau o carte pe care mama voia s-o citească de mult timp.

Claire se întrerupse, revăzând scena ca și cum se petrecea acum sub ochii ei. Închise ochii; tremura. Se uită rugător la Vangelis și speră ca acesta s-o oprească.

– Apoi ? o întrebă el fără să-i dea drumul mâinii.

Pe fața lui se vedea înțelegerea.

– Când am ieșit de la bibliotecă, am întâlnit două colege. Am stat de vorbă mult timp. Se lăsase seara când am plecat spre casă. Treceam pe o stradă…

Vocea i se stinse.

– Aproape ajunsesem acasă…

Se agăță de brațul lui Vangelis și-l strânse cât putu de tare.

– Nu mă gândisem să-mi iau o lanternă cu mine. Mi-am dat seama că mă urmărește cineva și am grăbit pasul, dar o mână mi-a astupat gura, și n-am avut timp să strig după ajutor. M-au dus pe un teren părăsit, aproape de o casă

abandonată, unde mă jucam când eram mică. Erau patru. Mi-au smuls fularul și m-au aruncat pe pământ.

O amețeală o cuprinse. Lăsă o secundă mâna lui Vangelis, dar o luă din nou.

– M-am lovit la obraz când am căzut. Era sânge peste tot… Nu-mi amintesc prea bine. Mi-au smuls haina și puloverul. Era foarte frig… Eu… Nu ! Nu pot să continuu !

Pereții, tavanul începură să se învârtă, mai văzu o dată ochii negri ai lui Vangelis, apoi totul deveni alb, strălucitor…

Când își reveni, Claire era întinsă pe canapea. O mână rece era pe fruntea ei. Deschise ochii și-l văzu pe Vangelis care stătea în genunchi lângă ea și o mângâia pe păr.

– Acum înțeleg de ce era fratele tău în starea aceea la telefon, murmură el.

Tânăra se simțea slăbită ; ar fi vrut să fie în patul ei, să se ascundă între cearșafuri și să doarmă. Chiar îi povestise totul acestui bărbat ? I se părea că o privea ca și când aștepta o continuare.

O luă de mână.

– Claire, te-au… violat ?

Ea scutură din cap și spuse repede :

– Nu… A trecut o mașină prin apropiere. Lumina farurilor i-a speriat și au fugit. Câteva minute mai târziu, m-a găsit tata. Văzând că nu mă întorc, a luat o lanternă și a plecat după mine. M-a purtat pe brațe până acasă. Voia să știe ce mi s-a întâmplat, dar nu puteam să vorbesc.

Pe fața lui Vangelis apăru o expresie de ură.

– Aceste brute… acești asasini… au fost arestați ?

– Nu… Nu imediat. M-am îmbolnăvit ; părinții mei au chemat-o pe mătușa Katie care este medic. N-au vrut să anunțe poliția de teamă să nu-mi pună întrebări care să-mi înrăutățească starea… N-am putut să vorbesc timp de o săptămână. În plus, cred că nu eram în stare să-i recunosc pe acei bărbați… Toți părinții din cartier erau îngrijorați că o să reînceapă atacurile asupra celorlalte adolescente din cartier. După un an, am citit într-un ziar că patru bărbați fuseseră arestați după ce comiseseră mai multe agresiuni. De atunci, mi-e întotdeauna frică de întuneric, nu pot să dorm cu lumina stinsă și nu ies singură noaptea din casă. Iată, acum știi totul.

Se simțea foarte obosită.

– Aș vrea să merg în cameră…

Vru să se ridice, dar picioarele n-o ascultau. Vangelis îi zâmbi pentru a-i da curaj.

– Cred că ai nevoie să te odihnești.

O ajută să se ridice și o sprijini să meargă.

– N-ai de ce să te temi, Claire. Vreau doar să te ajut să mergi în cameră.

Câteva secunde mai târziu, o ajută să se întindă pe pat, îi scoase sandalele și o acoperi cu o cuvertură ușoară.

– Încearcă să dormi puțin, îi șopti el înainte să închidă ușa.

Dar Claire nu reușea să adoarmă ; era foarte agitată, iar prin fața ochilor îi treceau zeci de imagini. Încetul cu încetul își recăpătă calmul și își puse ordine în gânduri. Era și ușurată că reușise să povestească totul unei persoane și era tulburată de schimbarea lui Vangelis. Prin ce minune se transformase în înger?

Se dădu jos din pat și merse în baie să-și spele părul de sarea din apă. În timp ce se șterse, își uscă părul și se pieptenă, nu încetă o clipă să se gândească la el. Știa că acum nu-i va mai cere să-l salveze pe Kit… O, Doamne, Kit ! Era încă

prizonier pe insulă și o credea pe sora lui în mâinile unui ticălos. Cum putuse să uite de el în ultimele ore ? Ce putere avea asupra ei acest bărbat dacă o făcea să uite de toți și de toate ? Ea era salvată, dar Kit era încă în pericol !

Se uită la ceas : cina va fi servită într-o oră. Trebuia să vorbească neapărat cu Vangelis și să-l întrebe ce hotărâse să-i facă lui Kit. Va încerca din nou să-l apere. Poate va avea mai mult noroc de data aceasta !

Dar nu se simțea încă în stare să dea ochii cu el, după tot ce se întâmplase între ei. Era mai bine să mai aștepte puțin.

Se privi în oglindă : pielea ei prinsese o culoare arămie care-i scotea în evidență culoarea părului. „Mica mea suedeză", îi spunea tatăl… Tânăra care se privea în oglindă nu mai era mica englezoaică, cu părul împletit în coadă, care sosise acum o săptămână în Grecia. Buzele ei erau mai senzuale, privirea mai sigură. În ochii de culoarea alunei strălucea o lumină diferită… Ridică bărbia și fu mirată să se vadă mai matură decât de obicei. Oare de vină era minunata ospitalitate grecească sau săruturile lui Vangelis ? Parcă revenise la viață !

Roși, ca și cum gândurile ei ar fi fost spuse cu voce tare. Își interzise să se mai gândească la aceste săruturi. Trebuia să se gândească mai întâi la fratele ei. Pentru că Vangelis dovedise că nu este un căpcăun, mai exista o șansă ! Nu va îndrăzni să ridice mâna asupra unui tânăr lipsit de apărare.

Se întoarse în sala de mese. Îi părea rău că nu avea o ținută mai elegantă în afara acestei rochii îngrozitoare… Vangelis avea dreptate să râdă de aceste rochii-balon! Termenul era foarte potrivit.

Se întâlniră pe culoar, tocmai când voiau să intre în sală. El purta cu eleganță naturală o cămașă albă și pantaloni negri. Se uită la ea cu atenție; văzu că pentru prima dată de când venise aici, își lăsase părul liber pe spate.

Claire schiță un zâmbet timid. Vangelis o va întreba probabil dacă se simte mai bine. Însă acesta avea o privire rece. Foarte mirată, ea nu știu ce să facă. Ce se întâmplase ? Unde era bărbatul atent care o purtase pe brațe până în cameră o oră mai devreme?

– Vangelis…?

– După tine, spuse el dându-se la o parte și lăsând-o să intre.

Tânăra fată se simți singură. Își luă o față nepăsătoare și se așeză la masă. De ce își schimbase din nou atitudinea? se întrebă ea în timp ce Stela le servea cina. Mâncă în tăcere. Nu-i mai vorbi despre Kit. Vangelis nu făcu nici un efort să destindă atmosfera. La desert, Claire era deja la capătul răbdării. Scăpă linguriţa din mână. Se aplecă s-o ridice, dar Vangelis o opri:

– Las-o, Stela o să-ți aducă alta.

Ea îl privi cu răceală.

– Pot să merg și eu în bucătărie să iau singură o altă linguriță! Dar nu mai am poftă de mâncare, spuse ea și dădu la o parte salata de fructe.

Claire voia să se întoarcă în cameră, dar nu voia să pară nepoliticoasă și să se ridice de la masă înainte să termine și el de mâncat. Și oricum, trebuia să-i vorbească despre Kit. Aștepta ca Stela să strângă masa, înainte să treacă la atac.

– Vangelis… Domnule Lardakis, aș vrea să…

Spre marea ei surprindere, el se ridică brusc.

– Poate să mai aștepte. Trebuie să merg la spital.

Ea înțelese motivul atitudinii lui și oftă ușurată.

– Îmi pare rău… Cum se mai simte unchiul tău ?

– Destul de bine. Starea lui se îmbunătățește pe zi ce trece.

Chiar dacă ar fi pălmuit-o, Claire nu s-ar fi simțit mai umilită ! Înainte să poată spune ceva, el ieși din cameră. Foarte mirată, tânăra privi ușa fără să înțeleagă, apoi privirea ei se fixă pe farfuria care rămăsese aproape neatinsă. Deci, el nu mai suporta compania ei… Acesta fu singurul gând care-i veni în minte. Apoi înțelese : ceea ce-i spusese îl nemulțumise ; o disprețuia… Nu putea să accepte acest gând. Împinse scaunul și fugi în cameră.

Cum putuse să aibă încredere în el?… Crezuse că a înțeles-o! Doar el insistase să-i povestească ceea ce nu putuse spune nimănui! Fără îndoială, femeile din Grecia erau disprețuite când li se întâmpla o astfel de tragedie! Cea mai bună dovadă era faptul că sora lui Vangelis nu putea să se mai căsătorească din cauză că un străin pusese mâna pe ea… după cum credeau ei.

Dar de ce această descoperire o durea atât de tare ? Credea că a găsit un prieten, dar nu găsise decât un judecător… În aceste condiții, viața lui

Kit era în pericol. Timpul pe care i-l acordase ca să-l salveze expira mâine. Trebuia să facă ceva pentru fratele ei!

Pentru a se calma, își stropi fața cu apă rece, apoi se dezbrăcă și se întinse pe pat. Dar nu putu să adoarmă ; luă o revistă și o răsfoi fără să vadă ce scrie. Se uită la ceas: unsprezece și jumătate. Claire se încruntă. Era destul de ciudat să vizitezi un bolnav la ora asta !

Apoi se gândi că poate avea o întâlnire. Cu o femeie frumoasă, elegantă, parfumată, care să-l facă să uite repede povestea lui Claire Harper… Gândul că Vangelis era în brațele altei femei nu îi făcu deloc plăcere. Era un senzație nouă pentru ea, care se răspândea prin vene ca o otravă. Avu o senzație de greață, ceea ce n-o miră prea mult. Ceea ce trăise în ultimul timp o tulburase foarte tare.

Obosită, Claire se întoarse pe o parte și închise ochii. Câteva minute mai târziu, zgomotul motorului unei mașini o făcu atentă. Se ridică puțin ; inima-i bătea cu putere. Dar nu mai auzi nimic și trase concluzia că i se păruse. Stinse veioza și se culcă.

Nu știu când adormi, dar se trezi brusc, cu tâmplele fierbinți, cu gâtul uscat și văzu că era încă noapte. Ura întunericul care o făcea să vadă umbre peste tot prin cameră. Își căută ceasul; pe cadranul luminos putu să vadă că era ora trei și zece minute.

Încearcă să adormi, își repetă ea, în curând se face ziuă.

Închise ochii și se gândi la părinții ei, la Bruce, la Vangelis care dormea în camera alăturată și, mai ales, la Kit. O să-l agreseze, dacă nu-l ajuta în vreun fel. Nu voia ca cineva să-i facă vreun rău fratelui ei ; ea cunoscuse durerea fizică. Nu, nu-i faceți rău ! Nu-mi faceți rău! O stradă întunecată… O mână care i se pusese pe față. Nu putea să respire. Cineva țipa în întuneric. Kit? Un țipăt înfricoșător, care să-ți înghețe sângele în vene… O loveau, îi smulgeau hainele. Gâtul îi ardea… striga după ajutor, dar n-o auzea nimeni…

Capitolul 7

– Claire, ce se întâmplă ? Claire !

Cineva o striga pe nume… Tânăra fată deschise ochii, foarte speriată ; lumina o orbea. Cineva o ținea de umeri.

– Nu-ți fie teamă, *agapi mou*, sunt aici, îi șopti o voce caldă la ureche. Ești în siguranță. Nimeni nu-ți vrea răul.

Ea își reveni. Se uită cu mirare la fața lui Vangelis, aplecat asupra ei. Oare de cât timp încerca s-o trezească ? Ușa dintre camerele lor era larg deschisă ; probabil că o auzise strigând și venise s-o trezească. Îl văzu palid și vru să-l liniștească, să-i spună că totul era bine acum, dar nu fu în stare să scoată nici un sunet; avea gâtul uscat. Vangelis își dădu seama de asta.

– Claire, spune ceva, te rog ! spuse el pe un ton foarte îngrijorat.

Teama ei era atât de mare încât crezu că își pierduse din nou glasul.

– Vorbește cu mine, te rog…

Claire oftă și începu să plângă. Se refugie în brațele lui.

– Van… Vangelis…

– Slavă Domnului !

O strânse tare în brațe și o legănă ca pe un copil.

– *Agapi mou, agapi mou*, repeta el, totul s-a terminat…

Aceste cuvinte îi făcură foarte bine, dar nu putea să se oprească din plâns; se agăță de el cu disperare, de frică să n-o lase singură – singură în întuneric. O ținu în brațe cu dragoste, câteva minute.

– Iartă-mă… N-a fost vina mea ! spuse ea strângându-l mai tare în brațe.

– Șșt… Liniștește-te…

El o mângâie pe părul auriu, dar Claire, foarte agitată, se zbătu să scape din îmbrățișare.

– N-a fost vina mea ! repetă ea pe un ton hotărât. N-ai dreptul să mă judeci, nici să mă învinovățești.

Vangelis păru surprins.

– De ce te-aș acuza, micuța mea Claire ? Nu…

– Știu că mă disprețuiești ! Mi-ai arătat la cină ! Dar îți jur că…

El sări ca ars.

– Ai înnebunit!

Privirile li se încrucișară. Claire citi în ochii lui o uimire profundă.

– Claire, draga mea Claire, ce ți-ai închipuit ?

– Nu știu… Am crezut că…

Cu degetele, el îi șterse lacrimile de pe față.

– Nu eram supărat pe tine, ci pe familia ta care n-a făcut nimic să te răzbune și să pedepsească aceste brute! În locul tatălui tău, mi-aș fi făcut dreptate singur!

– Păreai atât de furios…

– Iartă-mă, Claire, eram atât de revoltat, și în același timp îngrijorat. Nu știam cum să mă port cu tine. Am făcut o greșeală gravă când te-am forțat să-mi povestești asta. Dovada este acest coșmar pe

care tocmai l-ai avut… Deci, am preferat să plec de acasă, să poți adormi fără teama că sunt în camera vecină.

Îi dădu o șuviță la o parte și-i șopti numele cu blândețe. În brațele lui, Claire reuși să se liniștească.

– Vangelis, murmură ea, nu trebuie să te simți vinovat pentru acest coșmar. Îl am de ani de zile… Dar, de aici înainte, totul va fi bine, adăugă ea repede văzându-l că se încruntă.

– Ai o altă cămașă de noapte ? întrebă el schimbând subiectul. Cea pe care o ai pe tine e complet udă.

– Da, în sertarul al doilea de la dulap…

Când Vangelis se ridică, tânăra observă că nu purta decât un halat de baie, pe care și-l pusese probabil în grabă, când o auzise țipând.

El se întoarse și văzu că avea obrajii în flăcări. Ea își ținu respirația. Oare o va săruta ?

– Nu-ți fie teamă, Claire, nu vreau să te dezbrac.

Puse cămașa pe pat, apoi aprinse veioza. Claire nu avu timp să-i mulțumească ; el închisese deja ușa după ce stinsese lumina.

Rămase nemișcată pe pat, cu ochii larg deschiși. Chiar dorise s-o sărute ? Era deci o fată… normală?

Când primele raze ale soarelui pătrunseră în cameră, Claire tot nu reușise să adoarmă. Stinse veioza, mulțumindu-i în gând lui Vangelis că o aprinsese; își amintise că nu putea să stea pe întuneric.

Se răsucea în pat și nu putea să-și găsească somnul. Nu mai putu să stea așa și se hotărî să coboare în salon să privească răsăritul soarelui. După ce se îmbrăcă în liniște, merse pe vârfuri până la ușă, să nu-l trezească pe Vangelis. Traversă holul larg și deschise ușa de la salon. Dar acolo, spre marea ei surpriză, Claire îl găsi pe Vangelis. Acesta, îmbrăcat tot în halatul alb, stătea pe canapea cu telefonul în mână.

– O! Îmi pare rău! exclamă tânăra fată și vru să se retragă, dar bărbatul o opri cu un gest.

– Nu pleca, îi șopti el acoperind receptorul cu mâna.

Claire ezită o clipă, dar zâmbetul lui o convinse și rămase.

– Le ia timp să răspundă, se plânse el.

– Dar este încă foarte devreme, remarcă tânăra fată.

El puse brațul pe spătarul canapelei din spatele lui Claire, apoi, foarte firesc îl mută pe umerii ei. Tânăra nu îndrăzni să se miște. Pieptul lui Vangelis se ridica într-un ritm regulat, iar ea putea să-i audă bătăile inimii.

Până la urmă se auzi o voce, iar Vangelis începu să vorbească grecește foarte repede, oprindu-se din când în când să-i lase timp celuilalt să răspundă. După ce se termină convorbirea, Claire crezu că o să-și retragă brațul de pe umerii ei, dar el nu făcu nimic.

– Nu ai reușit să adormi ? Întrebă el cu blândețe.

– Nu. Voiam să văd răsăritul soarelui.

– Ce-ar fi să mergem puțin în bucătărie? Mi-e foarte foame ! adăugă el râzând. Această noapte nedormită mi-a făcut poftă de mâncare…

Un sfert de oră mai târziu, stăteau la masă și luau micul dejun. Când se aplecă să-i pună cafea în ceașcă, halatul i se desfăcu și lăsă să se vadă pieptul bronzat.

– Îmi pare rău, nu m-am gândit să mă schimb. Sper că ținuta mea nu te șochează!

Tânăra fată roși și nu spuse nimic. Ar fi vrut să-i simtă pielea sub degetele ei fine…

– Mă duc să mă schimb, spuse el crezând că o deranjează halatul lui…

– Nu… nu e nevoie.

Ea nu voia să rupă farmecul acestor clipe.

– E atât de bine aici cu tine în dimineața aceasta, continuă ea.

O privi cu mirare, apoi zâmbi.

– Nu pari prea curioasă să știi cu cine am vorbit…

– Credeam că e ceva legat de afaceri…

– Nu. L-am sunat pe Yannis.

Claire păli.

– Yannis ? Atunci… Kit ? O, Doamne! E duminică!

Dacă nu mai voia să plătească ea, atunci ce-i pregătise lui Kit? Spusese că se va ocupa personal de această situație.

– În această dimineață, Yannis îl va duce pe fratele tău la Atena. Ești mai liniștită ?

– Deci… N-o să-l…

– Nu, Claire. Ai îndurat prea multe suferințe decât poate suporta o fată de vârsta ta.

Claire tremura fără voia ei.

– O să te duci și tu la Atena ? spuse ea abia auzit.

– Da. O să-i găsesc pe Yannis și pe Kit la părinții mei.

– Vangelis, te rog, să nu-i faci rău. Nu e un monstru!

Ea crezu că vede în ochii lui acea ură de la început.

– Voi discuta cu el ca de la bărbat la bărbat, spuse Vangelis. Va fi judecat cu dreptate.

Ce să facă ? Să-l roage ? Să se târască la picioarele lui? Știa că nu avea nici o șansă. El refuza să creadă că Sofia minți se. Deci, orice ar spune Kit, nimeni nu-l va crede! Unde era dreptatea?

– Vangelis… Ia-mă cu tine. Poate mi se va permite să-mi apăr fratele!

– Nu, Claire, nu se poate.

– De ce ?

– Ar fi prea… neplăcut pentru tine.

Disperarea tinerei fete se transformă în mânie. Împinse scaunul cu putere și strânse pumnii.

– Permite-mi să mă retrag, murmură ea printre dinți.

– Claire, calmează-te. Îți repet că nimeni nu se va atinge de nici un fir de păr de-al lui. Ești obosită. Ai nevoie de odihnă.

Fără să răspundă, tânăra părăsi bucătăria. Nu-l vor asculta pe Kit nici măcar un minut ! Era sigură că îi disprețuiau și că nu-i vor lăsa să plece prea repede din Grecia.

Să se întoarcă în Anglia… Dar de ce gândul că ar putea totuși să se întoarcă, nu o umplea de bucurie ? Ceea ce simțea era mai degrabă tristețe. Trebuie să te întorci la familia ta, îi șopti o voce interioară. Să părăsească aceste dealuri încântătoare, acest cer albastru? Nu, nu putea…

Se așeză pe pat și încercă să-și pună ordine în gânduri. Acest bărbat era în stare să-l facă pe fratele ei să recunoască o crimă pe care n-o comisese, iar ea voia să rămână lângă el? Ce nebunie! Tulburată, se aruncă pe pat și își ascunse fața în pernă. Chiar dacă fratele ei

reușea să scape, nimic nu va mai fi ca înainte… Trebuia să-l convingă pe Vangelis s-o ia la Atena.

Din nefericire, află de la Stela că tocmai plecase…

*

* *

Claire petrecu cea mai lungă duminică din viața ei. Nu îndrăznea să plece prea departe de casă, căci aștepta ca Vangelis să apară dintr-un minut în altul. Sau putea să sune telefonul și să afle ceva despre soarta fratelui ei. Dar așteptă în zadar. Nici nu se atinse de mâncarea delicioasă pe care o pregătise Stela. Claire era bucuroasă că femeia mai venea din când în când să-i aducă ceai sau cafea și zâmbea încurajator. La ora patru, nu mai suportă să stea închisă, așa că se hotărî să facă o plimbare pe plajă.

Petrecu un timp destul de lung pe malul mării. Motorul unei mașini o făcu să tresară. Fără să-și mai ia sandalele, fugi într-un suflet spre casă. Doi bărbați ieșeau dintr-o mașină. Primul semăna foarte mult cu Vangelis, dar era mai scund și mai

solid. Celălalt… inima începu să-i bată cu putere. Un bărbat cu părul blond în dezordine pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie: Kit!

Fugi și se aruncă de gâtul lui. El o strânse în brațe cu putere, apoi se dădu un pas înapoi și se uita la ea mai bine.

– Mi s-a spus că n-ai pățit nimic. Claire, jură-mi că acest bărbat nu te-a atins…

– N-am pățit nimic, Kit, îl asigură ea.

Își șterse o lacrimă și-i zâmbi.

– Dar tu, Kit? Cum te simți ?

Tânărul ridică din umeri.

– Fizic, n-am nimic. Dar am trăit un adevărat coșmar din clipa în care am aflat că ești în ghearele lor… Chiar dacă aș fi știut unde să te caut, n-aș fi putut să scap de pe insula aceea blestemată! Era… Dar să nu mai vorbim despre asta. Ești sigură că totul e bine ?

Atunci, Claire își dădu seama că nu erau singuri. Bărbatul care îl însoțise pe Kit, se retrăsese puțin și fuma o țigară. Kit văzu privirea surorii lui și i-l prezentă pe Yannis, fratele lui Vangelis. Acesta îi zâmbi și-i strânse mâna cu încântare.

– Van… Fratele dumneavoastră nu s-a întors? întrebă ea încet.

– Am venit împreună până la Salonic, dar a trecut pe la un unchi care e în spital…

– Da, știu despre ce e vorba. Cum se mai simte?

– Claire, știi că luăm avionul spre Anglia în seara acesta? Domnul Lardakis ne-a rezervat două locuri.

Ea nu putu să-și rețină un strigăt de surpriză.

– În seara aceasta? Deja?

– N-am de gând să rămân aici o viață! spuse el râzând. Vreau să mă întorc cât mai repede acasă. Cred că și tu.

– Da, da, bineînțeles! răspunse ea plecând privirea. Trebuie… trebuie să-mi fac bagajele.

– O s-o rog pe Stela să ne aducă pe terasă niște răcoritoare, spuse Yannis.

– Eu nu vreau, mulțumesc, îl opri Kit. Vreau să merg cu sora mea. Avem atâtea să ne spunem!

Câteva minute mai târziu, stăteau amândoi în camera lui Claire. Temându-se ca Kit să n-o întrebe de ce o lăsase Bruce singură, tânăra fată îl întrebă ea prima:

– Kit, poți să-mi spui ce s-a întâmplat azi la Atena? Am fost atât de îngrijorată…

– Nu prea știu cu ce să încep…

Tăcu un timp, apoi reluă:

– Știi, probabil, că eram acuzat că am sedus-o pe Sofia Lardakis, după ce am obligat-o să bea…

– Știu asta. I-am spus lui Vangelis că este imposibil să fi făcut tu așa ceva.

El îi mulțumi cu un zâmbet.

– În această dimineață, Yannis a venit devreme să mă trezească și să-mi spună că mergem la Atena. Am ajuns la părinții lor – care n-au apărut. În schimb, Sofia era acolo. Când am văzut-o, am știut că frații ei au hotărât să ne pună față în față.

– Dar Vangelis era convins că sora lui n-a mințit.

– Ceva l-a făcut să-și schimbe părerea. Când a intrat, m-a privit din cap până-n picioare cu dispreț, apoi m-a pus să repet ceea ce-i spusesem deja de zeci de ori lui Yannis.

– Dar cum ai cunoscut-o pe Sofia? N-am reușit să aflu până acum…

Kit începu să râdă.

– Iată, povestesc acum pentru a suta oară! La două zile după ce am ajuns la Atena, mă plimbam printr-un cartier mai puțin circulat. La un moment dat am auzit niște suspine. Era seară. M-am apropiat și am văzut o fată care era așezată pe scările unei case și plângea. Am ascultat de îndemnul inimii mele și m-am apropiat de ea; atunci, a început să plângă și mai tare, ca și când îi era frică de mine. Am crezut că i se întâmplase ceva rău.

– Te-ai gândit că poate fusese agresată de niște bărbați, spuse Claire foarte calmă.

Kit ridică privirea spre ea, foarte mirat s-o audă vorbind despre asta.

– Așa este. Nu știam ce să fac. Voiam să anunț poliția. Supărarea ei era atât de mare încât m-am așezat lângă ea. S-o fac să mai uite i-am vorbit despre Bruce, despre tine… Mai bine îmi țineam gura! comentă el supărat. Încetul cu încetul, s-a calmat. Atunci, i-am spus să se întoarcă acasă. Dar a început din nou să plângă. Doar nu era să stăm toată noaptea pe scara aceea și m-am gândit că are nevoie de un medic. Nu știu ce-am avut când i-am propus să vină la mine! Părea calmă și m-a urmat fără să spună un cuvânt. În apartament, am servit-o

cu puțin whisky – cumpărasem o sticlă pentru tata – și am stat de vorbă o oră, două, nu știu exact cât.

Făcu o pauză.

– Am chemat un taxi, am condus-o pe Sofia până în fața clădirii, am așteptat să urce în mașină, apoi m-am întors în cameră. Acolo am băut un pahar de whisky și mi-am promis să-i cumpăr tatei altă sticlă. M-am culcat. Pe la ora cinci dimineața am auzit bătăi în ușă; înainte să am timp să fac ceva, doi bărbați au intrat și m-au amenințat că mă omoară dacă nu fac ce spun ei. Mi-am făcut bagajele, i-am urmat și așa am ajuns pe insulă.

– I-ai povestit toate acestea lui Vangelis?

– Da. Dar nu înțeleg un lucru, Claire! În această dimineață, când a luat-o pe Sofia la întrebări, i-a spus că tu i-ai povestit ceva despre tine…

Claire tăcu. Kit păru mirat, dar continuă.

– Văzând că sora lui nu spune nimic, și-a pierdut răbdarea. N-am mai văzut pe nimeni atât de nervos. Atunci am înțeles că sunt salvat. Yannis era și el de față, dar îl lăsa pe fratele lui să vorbească. Vangelis m-a pus să jur pe onoarea ta că am spus adevărul. S-a întors apoi spre Sofia și a întrebat-o ce crede despre versiunea mea.

– Iar ea ce a spus? îl întrebă Claire îngrijorată.

– La început nimic. A tăcut mâlc. Am crezut că nu va spune niciodată adevărul. Vangelis i-a reamintit că, dacă își menține spusele, eu voi fi pedepsit. Ea a părut puțin supărată, dar n-a spus nici un cuvânt care să mă salveze. Atunci m-am enervat și am făcut-o mincinoasă. Spre marea mea surpriză, fratele ei i-a spus că mă crede nevinovat și că fusese la Londra s-o răzbune… Am vrut să-l lovesc atunci, dar Yannis a intervenit și m-a ținut pe loc. Vangelis i-a explicat că, din cauza ei, era gata să dezonoreze o fată care știa deja că bărbații pot să fie uneori niște monștri. Mi-am dat seama că i-ai povestit… Apoi și-a pierdut calmul și a început să vorbească repede în grecește. Sofia a cedat; a povestit totul.

– Deci încă nu știi ce a spus? întrebă Claire dezamăgită.

– Ba da! Vangelis i-a cerut să spună și în engleză. Părea atât de nefericită că mi s-a făcut milă de ea… În cele din urmă am înțeles… Știi, în Grecia, familiile încă se mai ocupă de căsătoriile copiilor, mai ales de ale fetelor. Părinții ei hotărâseră s-o mărite cu un om de afaceri mai în

vârstă. Dar ea se revoltase de mai mult timp împotriva acestui obicei. Voia să-și aleagă singură bărbatul. Voia să-și termine studiile și să ajungă inginer.

– E îngrozitor, oftă Claire, când se gândi la Sofia, care trebuia să lupte împotriva tradițiilor grecești pentru a duce o viață cum își dorea…

– În seara în care ne-am întâlnit, tatăl ei tocmai avusese cu ea o discuție furtunoasă în care îi spusese că trebuie să accepte căsătoria aranjată de ei. Invitase la masă viitorul ginere. Atunci a fugit, iar eu am găsit-o plângând pe scări. Când s-a întors la părinții ei în taxi, pe la ora două dimineața, i-a găsit pe aceștia înnebuniți de grijă. O căutaseră peste tot. I-au tot pus întrebări, dar ea n-a spus nimic, iar tatăl și-a închipuit ce era mai rău… Asta i-a dat o idee; le-a spus că a fost dezonorată, știind că nici un bărbat n-o va mai cere de acum înainte în căsătorie. Era felul ei de a-și câștiga libertatea…

– Ea le-a dat numele tău și adresa? Nu e prea frumos din partea ei…

– Nu, le-a spus doar numărul apartamentului. Părinții însă au reușit să-l găsească pe șoferul de

taxi, care le-a dat numele și adresa. Când am ascultat această poveste am fost foarte emoționat, dar frații ei nu s-au lăsat înduioșați.

Claire își imagină scena: Vangelis, rușinat și vinovat că a acționat în pripă.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Fratele mai mare a obligat-o pe Sofia să-și ceară scuze, apoi el a cerut să-mi vorbească în particular. Totul s-a terminat, Clairette. Fă-ți bagajele repede și să părăsim această casă, spuse el văzând că sora lui era gata să izbucnească în plâns. Dar el nu-și imagina că ea suferea din cauza lui Vangelis…

– Sunt gata într-un minut, răspunse ea forțându-se să râdă.

Kit ieși primul din cameră, cu geanta ei de voiaj. Claire se mai uită încă o dată prin cameră; privirile i se opriră pe ușa dintre cele două camere. Dacă ar fi încercat? Lucrurile ar fi stat altfel … Dar acum era târziu. Prea târziu.

Capitolul 8

O jumătate de oră mai târziu, plecară. Kit nu îndrăznea să-i pună întrebări lui Claire în prezența lui Yannis. Cei doi frați luară loc în spatele mașinii până la aeroportul din Salonic. Claire suferea foarte tare la gândul că trebuie să părăsească Grecia fără să-și ia rămas bun de la Vangelis. Tot drumul stătu ghemuită într-un colț al mașinii și privi peisajul.

Să nu-l mai vadă niciodată pe Vangelis… Toată ființa ei îl dorea. Se gândi la ultimele ore petrecute împreună, la brațul lui pe umerii ei, la micul dejun pe care-l luaseră împreună de dimineață…

Se apropiau de aeroport. Fără să vrea, tânăra fată căuta din ochi un Mercedes alb, decapotabil… Yannis opri în parcare.

– Pe aici, domnișoară Harper, spuse el deschizându-i ușa. Vă rog să mă așteptați în hol, mă duc eu după bilete.

Ea îi zâmbi cu amabilitate. Semăna atât de mult cu fratele lui… Oare putea să-i transmită rămas bun lui Vangelis din partea ei?

– Clairette? La ce te gândești?

– Cum? O, iartă-mă, Kit, eram cu gândurile în altă parte… Totul va fi bine. Abia aștept să ne întoarcem acasă.

– Dar eu! Spuse tânărul zâmbind.

Yannis se întoarse și-i aduse fetei un teanc de reviste.

– Poftim. Poate așa călătoria vi se va părea mai scurtă, spuse el privind-o drept în ochi.

– Mulțumesc, Yannis, ești foarte amabil. Eu…

El zâmbi, iar inima lui Claire se strânse. Avea același zâmbet ca fratele lui. Vru să lase un mesaj pentru acesta, dar nu putu din cauza emoției. Yannis se întoarse spre Kit să-i spună că avionul decolează într-o jumătate de oră. Apoi le întinse mâna și le ură călătorie plăcută.

Tinerii merseră împreună spre vamă, dar mulțimea îi separă pentru câtva timp. Claire se mai

întoarse o dată să-i facă lui Yannis cu mâna apoi își reluă drumul. Dar nu pentru mult timp. Făcu ochii mari; picioarele îi tremurau, iar inima îi bătea cu putere: Vangelis era aici. Cu o expresie gravă, îi privea cum se apropie. Ea avu impresia că a îmbătrânit brusc.

– Vangelis… Eu…

Cuvintele îi rămaseră pe buze.

– Sunt bucuroasă că te văd. Mi-ar fi părut foarte rău să nu ne vedem înainte să plec.

El n-o scăpa din ochi, ca și când ar fi vrut să ia cu sine imaginea ei.

– Claire, poți să mă ierți?

– Să te iert?

– Fratele tău ți-a spus probabil că Sofia a mințit. Mă simt foarte vinovat

Un zâmbet minunat îi lumina fața.

– Ești iertat…

– Inima ta e prea bună, murmură el abia auzit.

În acea clipă, în difuzoare se auzi chemarea pentru avionul de Londra. Dacă i-ar deschide brațele…

– Trebuie să ne despărțim, Claire.

– Da.

Era atât de emoționată încât nu putu să mai spună altceva. Îi întinse mâna ca un robot, dar Vangelis nu se mișcă. El își ținea brațele pe lângă corp cu pumnii strânși. Probabil că făcuse un efort foarte mare să-și învingă mândria și să vină să-și ia rămas bun de la ea. Claire rămase nemișcată câteva secunde, apoi lăsă brațul în jos și plecă privirea.

– Adio, Vangelis.

Două mâini se așezară pe umerii ei. Ea simți căldura lor prin țesătura rochiei. O trase spre el. Rămaseră câteva clipe îmbrățișați.

– *Herete, agapi mou*, șopti el cu o voce pierdută.

Nu-l văzuse niciodată așa. Atâta durere pe fața lui frumoasă… Claire se smulse din îmbrățișare și se dădu înapoi, tulburată. Nu înțelesese sensul cuvintelor. Era posibil să fi spus… Nu, probabil că i se păruse…

Da, i se păruse: acum, ochii negri ai lui Vangelis nu mai exprimau nici cea mai mică emoție. El se dădu doi pași înapoi, se întoarse și se depărtă cu pași mari…

*

* *

Zburau deja de zece minute, iar Claire revedea pentru a zecea oară scena care se petrecuse între ei la aeroport. De ce se smulsese așa din brațele lui, ca și când i-ar fi fost teamă de el?

Din fericire, Kit era acolo. El o întrebă cum reușise să-l convingă pe Bruce să plece de acasă și de ce o lăsase singură. Discutară aprins cea mai mare parte a drumului, ceea ce îi făcu bine tinerei. Uită miile de kilometri care o despărțeau de Vangelis…

Înainte să aterizeze la Heathrow, aeroportul din Londra, Claire îi spuse lui Kit că ar fi mai bine dacă nu le-ar povesti părinților nimic din ce s-a întâmplat.

– De ce să se îngrijoreze degeaba? insistă ea când îl văzu că nu era convins. Le vom spune doar că am stat amândoi în apartamentul lui Peter Nolan.

Kit se gândi câteva secunde, apoi se declară de acord.

– Ai dreptate. La urma urmei, coșmarul s-a terminat. Totul e bine când se termină cu bine!

*

* *

Ultimele zile din august, apoi septembrie și octombrie trecură foarte greu. Nu era zi în care tânăra fată să nu se gândească la Vangelis.

Membrii familiei Harper uitaseră de mult vacanța de vară și se gândeau deja la cea de iarnă. Bruce visa să plece într-o altă excursie cu prietenul lui, Bob Edmonds, iar Kit își reparase mașina.

Toți observară schimbările care apăruseră în personalitatea lui Claire și erau bucuroși. Cu toate acestea, ea rămânea de multe ori nemișcată în fotoliu și privea pe fereastră…

Într-o dimineață, plecă în oraș și se întoarse cu multe produse cosmetice: parfumuri și creme. Nu-și mai făcea cozi și câteva zile încercă noi coafuri, dar în final reveni la cea mai simplă : părul lăsat liber pe spate. Mici detalii desigur, dar pentru o fată care în urmă cu trei luni se temea și de umbra ei, era foarte evident că se schimbase ceva în ea!

Într-o seară, adormi fără să mai închidă ușa și fără să mai aprindă veioza. Părinții se priviră mirați. Dar de atunci, în fiecare zi fenomenul acesta se repetă și soții Harper înțeleseseră că fiica lor nu mai era aceeași.

Acceptă chiar să meargă la cinema cu Bob Edmonds, fără ca vreunul dintre frați să vină cu ei. Prima oară îi fu mai greu. Se așeză cu timiditate lângă el în mașină. Bănuia că Bruce îl amenințase cu moartea dacă se atingea de ea, căci Bob se comportă ca un cavaler și, după ce filmul se termină, o aduse imediat acasă. Astfel ea mai acceptă o întâlnire pentru săptămâna viitoare. O dată, el încercă să-i fure un sărut. Claire îl opri cu blândețe și-i spuse simplu:

– Nu, Bob, nu trebuie…

Amintirea lui Vangelis era prea puternică. Nu voia alte sărutări decât ale lui…

Trecu și noiembrie. Toată lumea se pregătea pentru sărbătoarea de Crăciun. Într-o zi, Claire plecă la cumpărături cu Kit. Voia să cumpere niște jucării pentru verișoara ei. În vitrina unui magazin văzu o colecție de păpuși din toată lumea. Oare de ce avea impresia că păpușa din Grecia întinde brațele spre ea?

– Kit, privește cât e de drăguță! Îți amintești…

Dar nu-și termină fraza, căci îl auzi pe fratele ei mormăind că nu mai vrea să audă de Grecia. Kit

păstrase o amintire foarte urâtă despre vacanța lui de vară și nu vorbea niciodată despre asta. Claire era foarte tristă din această cauză.

– Kit, îl întrebă ea când se întoarseră la mașină, a fost atât de cumplit pe insula Niakos? Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta…

– La drept vorbind, locul îmi plăcea la nebunie, dar eram prea speriat să mă bucur de peisaj. Cea mai mare parte din timp stăteam în casă. Da, eram foarte bine tratat! Familia Lardakis a fost foarte amabilă.

Consideră că a spus destul și porni mașina. Dar Claire nu se mulțumea cu atât. Bănuia că fratele ei îl ura foarte mult pe Vangelis.

– Știi, Vangelis a fost foarte drăguț cu mine.

Kit se uită la ea foarte mirat.

– Drăguț? Ești sigură?

– Da. Într-o noapte, când am avut un coșmar, a avut grijă de mine…

Dintr-o dată, ea strigă de bucurie.

– Un coșmar! De atunci, n-am mai avut nici unul!

Tânărul numără pe degete.

– Una, două, trei, patru… Patru luni! Claire, e minunat!

Rămaseră un timp tăcuți, fiecare cu gândurile lui.

– Se pare că acest bărbat a făcut minuni pentru tine, acolo unde familia n-a reușit, spuse el cu amărăciune.

– Nu trebuie să spui asta, Kit! Voi v-ați purtat foarte bine cu mine. N-aș putea să vă mulțumesc niciodată pentru tot ce ați făcut ca să-mi fie bine… Pentru patru ani sacrificați…

– Nu toată lumea are norocul să aibă o soră atât de drăguță, murmură el mângâind-o pe obraz. Ba da, Sofia era încântătoare…

– Ia te uită…

– Poate că acest om nu era chiar un monstru… Știi că te-a cerut în căsătorie? adăugă el.

Claire rămase o clipă mută de uimire.

– Cum! Vangelis voia să se însoare cu mine?

Kit înțelese greșit întrebarea ei.

– Hai, nu te enerva. I-am răspuns eu în locul tău.

Când se uită spre ea, văzu că pălise.

– Iartă-mă, trebuia să fiu mai atent ce povestesc, spuse el și o mângâie pe mână. Dar de la un timp te-ai schimbat atât de mult!

– Am crezut că Vangelis voia să te vadă singur să-ți ceară scuze, se bâlbâi ea. Nu mă gândeam că…

– Da, și-a cerut și scuze. Apoi m-a întrebat dacă știu data la care se întorc părinții noștri din concediu pentru că voia să vorbească despre tine cu tata. I-am spus că în absența tatei eu sunt cel care hotărăște. Mi-a vorbit despre o posibilă căsătorie. Liniștește-te, Claire, el s-a crezut obligat probabil să te ceară în căsătorie. Pentru el, era singurul mod în care putea să-și repare greșeala crezând că te-a compromis.

Probabil că fratele ei avea dreptate. Dar voia să știe mai mult. Era pentru prima dată după patru luni când vorbea despre Vangelis…

– Când l-ai refuzat, cum a reacționat? A părut ușurat sau…

– Claire, chiar vrei să auzi toate aceste lucruri? întrebă Kit crezând că deja a spus prea multe.

– Da, vreau să vorbim despre asta! Nu mai sunt la fel ca acum patru luni, Kit! Chiar și tu ai spus-o! Nu mai sunt un copil.

– Bine, de acord, oftă el. La început, am crezut că se va mulțumi cu un răspuns negativ. Dar mi-a cerut motivul refuzului.

Claire închise ochii. Crezu că inima o să-i explodeze în piept. Dar nu trebuia să lase să se vadă acest lucru.

– Ce explicație i-ai dat?

– I-am spus că ai fost foarte bolnavă și că medicul tău, în fine mătușa Katie…

Tăcu din nou și își mușcă buza.

Claire se îngrijoră.

– Dacă nu-mi spui la ce concluzie a ajuns mătușa Katie, mă duc s-o văd chiar acum!

– Dar… am jurat, se apără el. Dar, dacă ții atât de mult să știi… Mătușa Katie ne-a spus că s-ar putea să nu te căsătorești niciodată, în fine că ai puține șanse să devii femeie în sensul adevărat al cuvântului…

– Continuă, spuse ea abia auzit.

– Că acel bărbat ar trebui să se gândească mai întâi la tine. Dacă nu, boala ta ar putea să revină. Să vorbim despre altceva, Claire! Mi-e atât de greu când te văd atât de palidă…

– I-ai spus asta lui Vangelis?

– Da.

– El ce-a răspuns?

– Nici un cuvânt. S-a apropiat de fereastră și m-a întrebat ce voiam să fac. I-am spus că vreau să ne întoarcem cât mai repede în Anglia. A plecat să ne rezerve locurile, după ce m-a asigurat că vom fi întotdeauna bine veniți la el.

*

* *

În acea seară, în camera ei, Claire se gândi la ceea ce aflase de la fratele ei. Trebuia s-o lase pe ea să răspundă; n-ar fi spus „ nu”…

Degeaba se mai gândea la asta. Vangelis voia doar să-și plătească o datorie de onoare. Dar dacă a avut alte motive? îi șopti o voce la ureche.

În acea noapte, avu un somn agitat. Când se trezi, încercă să-și amintească ce-i spusese Vangelis cu o zi înainte de plecarea ei, atunci când îi povestise totul…

– E foarte important, pentru noi doi, precizase el. Oare voia să spună… Nu, totul era rodul imaginației ei. Și totuși, își aminti vocea și ochii lui triști de la aeroport. *Herete, agapi mou*…

Coborî în bucătărie unde o găsi pe mama ei care îi propuse să meargă cu ea la cumpărături. După micul dejun, plecară cu mașina în centrul orașului.

– Aș vrea să-ți fac un cadou de Crăciun, draga mea. Ce-ai zice de o rochie? Ai putea s-o porți în seara de Revelion.

Intrară într-un magazin la modă, iar Claire văzu imediat o rochie care-i plăcu foarte mult. Mama ei zâmbi.

– Probeaz-o repede!

Când Claire ieși din cabina de probă, Ruth Harper exclamă:

– O, Claire, îți vine perfect! Ești încântătoare!

Era o rochie de lână fină, de culoarea vișinei putrede, care-i punea în valoare culoarea părului, rotunjimile trupului și talia fină. Claire se privi mult timp în oglindă. Dacă ar vedea-o acum Vangelis, n-ar recunoaște-o. Adio, rochii-balon!

Când ieșiră din magazin, se întâlniră cu o prietenă din copilărie a mamei ei, Chloe Rattenburry.

– Ce-ar fi să bem un ceai? propuse Ruth Harper. Știu o patiserie excelentă în apropiere.

– Mamă, doamnă Rattenbury, dacă nu aveți nimic împotrivă, vă las… Mai am de făcut niște cumpărături.

– Fiica ta vrea să-ți facă o surpriză de Crăciun, nu-i așa, Claire? Spuse Doamna Rattenbury făcându-i cu ochiul tinerei fete.

Ruth Harper era atât de fericită că s-a întâlnit cu vechea ei prietenă încât nu se împotrivi.

– Ne vedem acasă, draga mea. Ai cheile? Eu voi ajunge mai târziu. Spune-i tatălui tău să nu-și facă probleme.

Cele două prietene se depărtară râzând. Claire merse la biblioteca municipală. Din ziua trecută, nu avea decât o idee: să înțeleagă ce i-a spus Vangelis la aeroport. *Herete, agapi mou…*

Căută mai întâi un dicționar grec-englez, apoi mai multe cărți de limbă greacă. Cu un teanc de cărți, se așeză la o masă. Treaba nu era ușoară căci trebui mai întâi să descifreze alfabetul grecesc, apoi să caute cuvintele în dicționar. Absorbită de munca pe care o făcea, nu-și dădu seama cum trece timpul… Găsi în sfârșit sensul frazei și-l verifică de trei ori. Când fu sigură că n-a făcut nici o greșeală, își ascunse fața în mâini și începu să plângă.

Herete, agapi mou însemna „La revedere, dragostea mea”…

Capitolul 9

„La revedere, dragostea mea”, repetă ea nebună de bucurie. Așadar, Vangelis o ceruse în căsătorie pentru că o iubea!

Își aminti fraza pe care i-o spusese când o legănase în brațe, în noaptea în care avusese coșmarul. Se uită din nou în dicționar. Degetele îi tremurau în timp ce dădea paginile. Verifică fiecare literă, fiecare cuvânt cu atenție: „ Nu-ți fie frică, draga mea, sunt aici… „Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Cuvintele îi jucau prin fața ochilor: draga mea, iubirea mea… Închise ochii și reconstrui în minte imaginea bărbatului pe care îl iubea, chipul lui frumos, ochii negri, buzele senzuale…

„La revedere, dragostea mea.” Nu, nu visase acea durere din voce, tristețea din privire, căldura mâinilor pe umerii ei. Când se

despărțiseră, îi fusese frică de el, dar mai ales de ea, de dorința ei… Îl dorea pe acest bărbat din tot sufletul…

Își dădu seama într-un târziu că o doamnă în vârstă o privea fix.

– Vă simțiți bine, domnișoară ? Sunteți cam palidă…

– Totul e foarte bine, mulțumesc, se bâlbâi Claire și zâmbi.

Se uită la ceas: era deja șase seara! Părinții ei erau probabil îngrijorați. Își așeză lucrurile în geantă, puse cărțile la locul lor și plecă din bibliotecă în cea mai mare grabă.

Dacă Vangelis ar ști pasiunea devastatoare care o chinuia zi și noapte! Dragostea o eliberase de coșmarurile pe care le avea de patru ani… Dar el nu va ști niciodată.

Claire nu reușea să-și găsească somnul . În fiecare dimineață, se trezea cu pleoapele umflate. Își pierdu pofta de mâncare. Nu înceta să-și repete că a trecut pe lângă fericire, dar a pierdut-o. Totuși la nouăsprezece ani avea puterea să-și schimbe viața.

Își petrecu o după-amiază în pat, întorcând problema pe toate părțile. Să se întoarcă în Grecia?

Această idee nu i se păru prea bună; presupunând că-l găsea pe Vangelis la vilă, ce i-ar fi spus? Și ce se va întâmpla dacă se înșală și el îi va spune cu un râs aspru :

– Eu, să te iubesc? Mergi la un psihiatru!

Foarte nervoasă, Claire își luă geaca, geanta și ieși din cameră.

– Unde te duci, draga mea? o întrebă mama ei din bucătărie.

– În oraș să cumpăr câteva felicitări. Ai nevoie de ceva?

– Da, așteaptă puțin să-ți dau lista…

După puțin timp, Claire împinse poarta grădinii cu un coș în mână. Cum ajunse în oraș, merse direct la poștă și cumpără o vedere frumoasă. Se gândise mult ce să facă. Vederea reprezenta un sat englez, iarna. Scoase un stilou și scrise câteva cuvinte : « E foarte frig aici. Cu toată dragostea mea, Claire. »

Repede, înainte să se răzgândească, scrise numele și adresa lui Vangelis pe plic.Apoi o scrise și pe a ei. Ceru un timbru pentru Grecia, îl lipi și puse scrisoarea în cutie, după ce verifică de mai multe ori adresa.

Trecu o săptămână, fără nici o veste. Poate că Vangelis n-a primit încă scrisoarea… Dacă nu mai locuia la vilă în timpul iernii? Nu regreta că-i scrisese ; dacă nu primea nici un răspuns, știa la ce să se aștepte.

În dimineața de douăzeci și patru decembrie, se trezi foarte tristă ; trecuseră exact două săptămâni de când trimisese scrisoarea. În această perioadă, îi era mai greu să-și păstreze zâmbetul pe buze în fața familiei. Știa că mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să le spună secretul care o rodea.

Era acasă doar cu mama ei ; tatăl și frații plecaseră devreme la muncă, căci voiau să-și ia câteva zile libere între Crăciun și Anul Nou. Când poștașul îi făcu semn că nu are nimic pentru ea, Claire era gata să plângă. Își promise să-l șteargă pe Vangelis Lardakis din viața ei, dacă nu primea nici o veste înainte de Revelion.

– Mamă, nu vrei o cafea ? S-a făcut atât de frig…

– Da, te rog. Dar să nu fie prea tare. Sună telefonul. Răspund eu. Cred că e Chloe Rattenbury.

– În cazul acesta, voi păstra cafeaua caldă, căci n-am văzut persoană mai vorbăreață, râse Claire.

Ruth Harper râse și ea, apoi se duse la telefon.

– Nu e Chloe ? se miră Claire când o văzu pe mama ei înapoi după câteva secunde.

– Nu, e pentru tine, răspunse doamna Harper, foarte mirată. Grăbește-te, el așteaptă…

– El ?

– Da, e un bărbat. Nu i-am recunoscut vocea. Are un accent…

Claire scăpă cana din mână care se sparse în mii de bucăți.

– O, mamă, nu e adevărat!

Intră în hol și ridică receptorul cu o mână tremurătoare.

– Alo?

Nici un răspuns. Pe linia telefonică se auzeau zgomote. Se temea să nu fi ajuns prea târziu ; poate închisese deja. Apoi se produse minunea… auzi vocea lui Vangelis. Picioarele n-o mai țineau, așa că se așeză pe un scaun, lângă telefon. Lacrimi de bucurie îi curgeau pe obraji.

– Alo, Claire ? spuse vocea dragă, puțin cam depărtată. Tocmai am ajuns la mine și am găsit scrisoarea. Claire, chiar crezi ce-ai scris ?

– Da, bineînțeles, răspunse ea ; avea gâtul uscat din cauza emoției.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Vangelis continuă pe un ton plin de siguranță.

– Atunci, dovedește-mi.

– Eu… să-ți dovedesc ? Nu înțeleg…

Așadar, n-o credea?

– Fii atentă: într-o oră va veni o mașină să te ia. Șoferul va primi instrucțiuni să te ducă la aeroport, unde te va aștepta un avion.

– Cum…cum ? se bâlbâi ea, crezând că n-a auzit bine.

– M-ai auzit, Claire ? Vino la mine. Vom face împreună sărbătorile de iarnă.

Ea nu avea timp să se gândească ; dacă nu-i răspundea acum, el putea să închidă telefonul. Uită de părinți, de frați și spuse :

– Da, Vangelis… Voi veni.

Apoi auzi un zgomot sec : convorbirea fusese întreruptă. Claire se uită o vreme la receptor, foarte mirată, apoi îl puse în furcă. « O mașină va veni într-o oră… » Încă sub efectul acestei fraze, fugi în bucătărie, unde mama ei termina de adunat cioburile cănii sparte.

– Mamă, o, mamă…

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Voi petrece Revelionul în Grecia.

Ruth Harper rămase pe loc, sprijini mătura de perete și se încruntă îngrijorată.

– În Grecia ? Ce vorbești ?

– Așteaptă, mamă, îți voi explica. Stai jos. Știu că o să fii foarte mirată, dar, te rog, ascultă-mă fără să mă întrerupi.

Zece minute mai târziu, Ruth Harper se uita la fiica ei de parcă o vedea acum prima dată. Claire se gândi că nu era bine să-i spună adevărul, așa că-i povesti că se întâlniseră în Grecia.

– Noi toți am observat că te-ai schimbat foarte mult de când te-ai întors din vacanță. Chiar ieri vorbeam despre aceste transformări cu mătușa Katie. Mi-a spus că e timpul să-ți lăsăm mai multă libertate, dar să pleci singură în Grecia…

Ruth își mușcă ușor buza.

– Acest bărbat… nu te sperie ?

– Dar, mamă, îl iubesc ! Nu mi-e teamă de nimic atunci când sunt cu el!

Ruth Harper își măsură fata din cap până-n picioare. Ochii strălucitori ai lui Claire arătau că tânăra spunea adevărul. Totuși, ea nu era convinsă.

– Spui că Kit îl cunoaște ?

– Da, bineînțeles !

– Atunci poate să meargă el cu tine. Mă duc să-l sun.

Tânăra fată scutură din cap.

– Nu, mamă. Toți patru v-ați purtat minunat cu mine și vă voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta. Dar trebuie să merg singură. Dacă Vangelis mă vede cu fratele meu, va crede că încă mi-e teamă de el.

Dar doamna Harper nu era convinsă.

– Acest… Vangelis, crezi că te iubește într-adevăr ? întrebă ea neîncrezătoare.

Claire ezită.

– Nu știu, mamă. Trebuie să merg acolo, să văd.

Mama citi hotărârea în ochii fiicei ei și spuse:

– Presupun că și dacă-l sun pe tatăl tău să vină să stea el de vobă cu tine, tot nu-ți vei schimba hotărârea?

– Nu, mamă.

– Atunci, nu-mi rămâne decât să te ajut să-ți faci bagajul. Dar promite-mi că ne suni să ne spui cum ai ajuns.

– Promit !

Cu inima în sărbătoare, Claire urcă în cameră și deschise șifonierul. Se uită dezamăgită la toate rochiile ei. Nici una nu-i mai plăcea și nu mai avea timp să facă acum cumpărături. Tocmai atunci intră mama ei care-i puse pe pat rochia pe care voia să i-o dea de Crăciun.

– Cred că vrei să te îmbraci în ceva mai elegant…

Claire se aruncă în brațele mamei ei și o acoperi de sărutări.

– Mamă ! Te iubesc !

Totul se petrecu precum într-un vis. Tânăra fată ascultă ultimele sfaturi ale mamei, apoi, îmbrăcată în rochia cea roșie și încălțată cu pantofi cu tocul înalt, ieși repede din casă, înainte să-i dea lacrimile. Două ore mai târziu, luă avionul Companiei Lardakis. În curând, Vangelis o va strânge în brațele lui…

Încercă să-și imagineze cum va fi întâlnirea lor la aeroport. Dar Vangelis nu era acolo. Se uită înnebunită în jurul ei și-l zări doar pe Hektor, care venea spre ea râzând.

– *Kalimera, despinis,* îi spuse el și-i luă valiza.

În drum spre vila lui Vangelis nu reuși să-și potolească bătăile nebunești ale inimii. Cum se va purta el când o va vedea ? Zeci de gânduri contradictorii îi treceau prin minte… Când mașina intră pe aleea cu pini, Claire se întrebă dacă făcuse bine că venise.

Hektor o ajută să coboare și o însoți până în casă. Îi lăsă valiza în hol și-i făcu semn să intre în salon.

Tânăra fată puse mâna pe clanță, trase adânc aer în piept și deschise ușa.

Vangelis se ridică. Pereții încăperii dispărură, iar ea nu mai văzu decât silueta lui înaltă. Bărbatul venea încet spre ea. Privirile lor se încrucișară, vrăjite. O teamă fără nume puse stăpânire pe ea, încât crezu că leșină. Nu putea nici să-i pronunțe numele, nici să se miște din pragul ușii.

Vangelis era îmbrăcat în negru, iar chipul lui părea mai palid decât de obicei. Era și foarte obosit. Claire ar fi vrut să fugă spre el, să i se arunce în brațe, să-i spună cât de mult îl iubește. Dar rămase pe loc, înfricoșată. Ce se întâmpla cu ea ?

După lungi clipe de așteptare, el vorbi primul.

– Bună ziua, Claire. Ai venit singură ?

– Da. Mama ar fi vrut să-l trimită pe Kit cu mine, dar n-am fost de acord.

Ei nu-i plăcea deloc această voce gravă, care nu era a ei.

– Am crezut că n-o să vii, spuse el pe un ton calm.

Era îngrozitor. Se purtau ca doi străini care schimbau amabilități. Ea strânse din dinți să nu plângă. Curaj, îi spunea o voce din interior. Ai făcut atâta drum să renunți tocmai acum?

Vocea ei reveni la normal. Avu impresia că sângele începe să-i circule din nou prin vene.

– Voiam să vin…

Cuvintele pe care și le reținuse prea mult timp, ieșiră în sfârșit la suprafață:

– Vangelis… te iubesc.

El păli și închise ochii.

– Îmi pare… îmi pare rău, se bâlbâi ea. Te-am pus în încurcătură. Nu asta am vrut. Mă întorc în Anglia.

– Nu !

Din doi pași, fu lângă ea.

– Nu pleca, Claire. Te rog, ia loc.

Ea își scoase haina și o puse pe spătarul unui scaun. Văzu privirea mirată și admirativă a lui Vangelis când descoperi cum era îmbrăcată. Patru luni mai devreme, această privire ar fi îngrozit-o, dar acum îi făcea plăcere.

– Ia loc, repetă el.

Ea se așeză pe canapeaua pe care o ținuse în brațe cu o zi înainte să plece.

– Știu că ți-a trebuit mult curaj să vii aici, spuse el așezându-se în fața ei, pe un fotoliu. Vreau să spun… Doamne ! Cât de complicate devin uneori chiar și cuvintele simple ! Ai înțeles că … te iubesc.

Claire își înăbuși un strigăt și vru să se arunce în brațele lui, dar el o opri cu un gest.

– Nu ! Ascultă-mă, mai întâi !

Vangelis o iubea ! Vangelis o iubea! În curând o s-o ia în brațe…

– Da, Claire, te iubesc. Ca un nebun. Dar…

Își duse mâna la frunte, încurcat.

– Trebuie să-ți vorbesc sincer. Te iubesc așa cum iubește un bărbat o femeie, adică te și doresc. Iar eu știu că n-ai voie să faci dragoste. Cum aș putea să mă căsătoresc cu tine când știu că într-o zi o să-mi calc angajamentul și o să te ating ?

Dacă ar fi știut cât se înșală ! Lacrimile străluceau în ochii lui Claire, pe care timiditatea o împiedica să vorbească.

– M-am gândit tot timpul la tine, Claire. Aceste patru luni au fost lungi cât patru ani. Când am primit scrisoarea de la tine azi-dimineață, eram nebun de bucurie. Eram atât de fericit că pot să te văd din nou încât am uitat ce s-a întâmplat la aeroport, când te-ai smuls din brațele mele.

– Nu am fugit de tine…

El o privi cu neîncredere.

– Eram atât de tulburată de atitudinea ta că m-am dat înapoi să văd dacă nu cumva visez. Ai

vorbit grecește, iar eu n-am înțeles ce-ai spus. Iar tu ai plecat înainte să mai pot spune ceva.

Vangelis nu era însă convins.

– Ți-am vorbit grecește pe plajă când te țineam în brațe ? Nu. Și totuși ai fugit de mine îngrozită.

El îngustă ochii și se uită intens la Claire, care se tulbură.

– Nu, Vangelis, te înșeli și de data asta. În ziua aceea, am înțeles atâtea lucruri; de fapt, nu voiam să te oprești…

El o urmărea cu atenție.

– Când am ajuns în cameră, reluă ea, mi-am dat seama că… mângâierile tale îmi produceau plăcere. Bineînțeles, eram încă foarte timidă… Și mai eram îngrijorată din cauza lui Kit…

Un zâmbet apăru pe buzele bărbatului.

– Claire, ești sigură de ce spui ? Nu-mi da speranțe… Mi-ai lipsit atât de mult!

Se ridicară amândoi, dar rămaseră nemișcați.

– Rochia aceasta îți vine foarte bine. Pentru mine, e un semn că spui adevărul. N-ai fi avut curajul să porți așa ceva în august.

Privirea lui se opri o clipă pe curba feminină a șoldurilor și pe talia ei fină, apoi făcu un pas și o

luă în brațe. Claire lăsă să-i scape un suspin de bucurie și se refugie în brațele lui protectoare.

– Draga mea…

El se dădu puțin înapoi s-o privească mai bine. Își opri privirile pe nasul ei mic, pe ochii mari de culoare alunei… Ea îi zâmbi cochet, încă puțin timidă de această nouă intimitate.

Cu degetul, îi desenă conturul buzelor și se aplecă încet spre ea. Buzele lor se uniră într-un sărut pasional.

– Claire, o, Claire, aștept de atâta vreme această clipă…

– Vangelis, sunt atât de fericită… Simți cum îmi bate inima ?

El vru să-i simtă inima cum bate, dar se opri.

– Chiar vrei asta?

– Nu-mi mai e teamă, Vangelis.

Când mâna lui îi mângâie rotunjimile sânului, ea gemu de plăcere. Apoi mâna se strecură în decolteul rochiei, iar Claire simți un val de căldură pe piele.

– Micuța mea Claire, te iubesc atât de mult…

Dintr-o dată, se depărtă și începu să râdă încet.

– Spune-mi, nu mai avem timp, mâine e Crăciunul.

– Nu mai avem timp ? Nu înțeleg…

– Claire Harper, insist să devii oficial soția mea înainte de sfârșitul anului… Ceremonia va avea loc aici, în mica biserică din sat.

– O, Vangelis, ar fi minunat, dar părinții și frații mei…

El se îndreptă spre fereastră și se uită la cer.

– Hmm… E încă vreme bună. Ce-ai zice dacă am merge după ei la Londra ?

– Acum ?

– Acum ! Nu-ți place să călătorești cu avionul ?

Sfârșit